

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΤΙΜΑ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

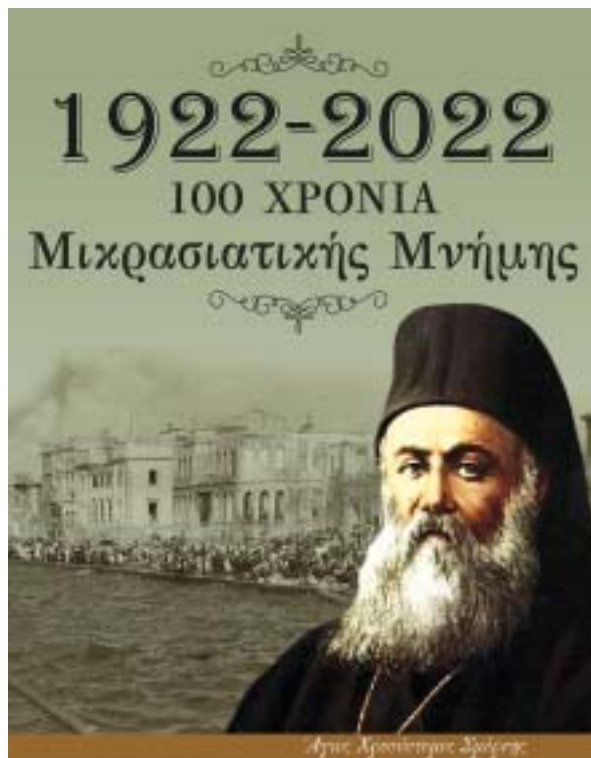
Τό 2022 συμπληρώνονται 100 χρόνια από τη Μικρασιατική Καταστροφή και τον βίαιο και αναγκαστικό ξεριζωμό των Ελλήνων της ευρύτερης περιοχής της Μικράς Ασίας και της Ανατολικής Θράκης. Όπως έχει εύστοχα τονίσει η Υπουργός Πολιτισμού κ. Λίνα Μενδώνη, «τό 2022 αποτελεί χρονιά όροσημο, τόσο για τον οφειλόμενο ιστορικό αναστοχασμό, όσο και για την αναγνώριση της τεράστιας προσφοράς των Μικρασιατών στον πολιτισμό, στην οικονομία και στον εκσυγχρονισμό του ελληνικού κράτους».

Η επέτειος της Μικρασιατικής Καταστροφής έχει πράγματι δύο διαστάσεις: την τραγική και την ελπιδοφόρα, τη θλιβερή και τη χαρμόσυνη. Η πρώτη διάσταση αναφέρεται στην ιστορική μνήμη των τραγικών γεγονότων και η δεύτερη στο γεγονός της αναδημιουργίας του προσφυγικού ελληνισμού. Τιμώντας αυτή την επέτειο, καλούμαστε πρώτα να κρατήσουμε ζωντανή τη μνήμη των δραματικών γεγονότων που συνθέτουν τη μεγαλύτερη συμφορά του ελληνισμού μετά την Άλωση, χωρίς εμπάθεια, ρεβανσισμό, μίσος και έχθρότητα, αλλά με ανάδειξη της ιστορικής αλήθειας, με αυτοκριτικό αναστοχασμό, με σκοπό να μην επαναληφθούν λάθη και κυρίως τέτοια εγκλήματα στην ανθρωπότητα. Συγχρόνως, τιμώντας τα εκατό χρόνια της έλευσης των Μικρασιατών και των υπόλοιπων προσφύγων στην κυρίως Ελλάδα, γιορτάζουμε το θαύμα της αναγέννησής τους, που αναζωογόνησε σε όλους τους τομείς τη σημερινή μας πατρίδα.

Η Νέα Ίωνία του Βόλου, με επίκεντρο το σύμβολό της, την Ευαγγελίστρια, τιμά κάθε χρόνο τον Άγιο Χρυσόστομο Σμύρνης και την επέτειο της γενοκτονίας των Ελλήνων της Μικράς Ασίας μαζί με τους τοπικούς Μικρασιατικούς Συλλόγους. Με την ευκαιρία της σημαντικής φετινής επέτειου, η Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος, διά του Ίερού Ναού Ευαγγελιστρίας και του πολιτιστικού της φορέα «Μαγνήτων Κιβωτός, για τη διάσωση του πολιτιστικού αποθέματος», και οι Μικρασιατικοί Σύλλογοι «Τό Έγγλεζονήσι», «Ίωνες» και «Μνήμες Προσφύγων», συνδιοργανώνουν ένα ενιαίο συλλογικό πρόγραμμα που καλύπτει όλο το επετειακό έτος 2022 με θρησκευτικές, επιστημονικές, εκπαιδευτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις. Ο σκοπός των εκδηλώσεων είναι διπλός, όπως είναι και ο χαρακτήρας της επέτειου: η διδακτική διατήρηση της ιστορικής μνήμης ζωντανής και η ανάδειξη της κατα-

λυτικής συμβολής των προσφύγων στή σύγχρονη Ελλάδα.

Την Πέμπτη 10 Μαρτίου 2022, στο Πνευματικό Κέντρο του Ί.Ν. Ευαγγελιστρίας Νέας Ίωνίας, κατά τη διάρκεια συνέντευξης τύπου, έγινε παρουσίαση του προγράμματος από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ. Ιγνάτιο και τους συνδιοργανωτές φορείς. Οι εκδηλώσεις αυτές συμπεριλαμβάνονται σε καλαίσθητο φυλλάδιο, το οποίο θα διανεμηθεί σε κάθε ενδιαφερόμενο, ώστε να ενημερωθεί για τις εκδηλώσεις που θα λάβουν χώρα έφετος και θα οργανωθούν από την Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος και από πολλούς άλλους φορείς και Συλλόγους. Όπως έχει αναγγελθεί, ο Δήμος Βόλου θα διοργανώσει μία εβδομάδα Εκδηλώσεων, από 13 έως 18 Σεπτεμβρίου 2022.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

Πέμπτη 17 Μαρτίου 2022, ώρα 6.00 μ.μ.
Πνευματικό Κέντρο Ί.Ν. Ευαγγελιστρίας Νέας Ίωνίας
Έγκαίνια Έκθεσης Μικρασιατικού Έργόχειρου.

Παρασκευή 18 έως Τρίτη 22 Μαρτίου 2022
Ίερός Ναός Ευαγγελιστρίας Νέας Ίωνίας
Προσκύνημα Ίερας Εικόνας Παναγίας Βουρλιώτισσας.

Σάββατο 19 Μαρτίου 2022, ώρα 6.30 μ.μ.
Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ίωνίας
Θεατρική παράσταση «Έξοδος-Νύφη ή Μαρίτσα ή πρόσφυγγα» (Θεατρικό Έργαστήρι «Καμεράνο» του Ίερού Ναού Αγίου Γεωργίου Νέας Ίωνίας).

Κυριακή 20 Μαρτίου 2022, ώρα 11.30 π.μ.
Μεταξουργείο Νέας Ίωνίας
Έκδήλωση για τὰ Βουρλά της καρδιάς μας.

Σάββατο 26 Μαρτίου 2022, ώρα 6.00 μ.μ.
Προαύλιο Ίερού Ναού Ευαγγελιστρίας Νέας Ίωνίας
Μουσικοχορευτική παράσταση «Μνήμες 1821-1922» (τραγουδάει ο π. Χρήστος Κυριακόπουλος).

Δευτέρα 28 Μαρτίου 2022, ώρα 7.00 μ.μ.
Πνευματικό Κέντρο Ί.Ι. Μητροπόλεως
Παράσταση Θεάτρου Σκιών: «Η Οδύσσεια μίας γενιάς-Έκατό χρόνια μνήμης 1922-2022».

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΤΙΜΑ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Συνέχεια από τη σελ. 1.

Κυριακή 10 Ἀπριλίου 2022, ὥρα 8. 15 μ.μ.

Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ἰωνίας.
Μουσικοχορευτική Θεατρική Παράσταση: «Τά κοριτσάκια μέ τά ναυτικά».

Παρασκευή 15 Ἀπριλίου 2022, ὥρα 7.30 μ.μ.

Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ἰωνίας
Παρουσίαση τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀθανασίου Καραθανάση «Ἀξέχαστος Πόνος».

16-26 Ἀπριλίου 2022

Προαύλιο Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Νέας Ἰωνίας
Ἑγκαίνια Φωτογραφική Ἐκθεση, μέ τίτλο «Μέ τό βλέμμα πού μαλακώνει τήν ψυχή, ἀπαλύνει τόν πόνο καί ζωντανεύει τήν ἐλπίδα».

Τετάρτη 27 Ἀπριλίου 2022

Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ἰωνίας
Ἡ τουρκοφωνία τῶν Ρωμῶν-Ἑλλήνων τῆς κεντρικῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί εἰδικότερα τῆς Καππαδοκίας (ὁμιλία ἀπό τόν Νικόλαο Γ. Ἰντζεσίλογλου).

Κυριακή 15 Μαΐου 2022, ὥρα 7.30 μ.μ.

Προαύλιο Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Νέας Ἰωνίας.
«100 χρόνια Σμύρνης». Μεγάλη μουσική παράσταση τοῦ Μουσικοῦ Σχολείου Βόλου.

Τετάρτη 18 Μαΐου 2022

Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ἰωνίας
Ἀπό τήν κομπανία τῆς Σμύρνης στά ρεμπέτικα τοῦ Πειραιᾶ (ὁμιλίες ἀπό τούς Παναγιώτη Κουνάδη καί Θωμᾶ Κοροβίνη).

Κυριακή 22 Μαΐου 2022, ὥρα 7.00 μ.μ.

Προαύλιο Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου & Ἑλένης Βόλου
3ο Ἀντάμωμα Παραδοσιακῶν Χορευτικῶν Συνόλων Μαγνησίας
«...μέ μικρασιάτικους χορούς, φέτος ἀνταμώνουμε!»

Τετάρτη 25 Μαΐου 2022

Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ἰωνίας, ὥρα 7.00 μ.μ.
Ἑγκαίνια Ἐκθεσης Ζωγραφικῆς καί Ἀγιογραφίας τοῦ Φώτη Κόντογλου μέ τίτλο «Ταξίδεμα ἀπό τή Μικρασία».

Τετάρτη 25 Μαΐου 2022

Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ἰωνίας, ὥρα 8.00 μ.μ.
Θεατρική Παράσταση «Δέν ξεχνοῦμε τά κοριτσάκια μέ τά ναυτικά» (1922-2022).

Δευτέρα 30 Μαΐου 2022.

Πολιτιστικό Κέντρο Νέας Ἰωνίας
Ἐθνικοί Μῦθοι γιά Ὁρθόδοξους καί Τουρκόφωνους τῆς πάλαι ποτέ Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας (ὁμιλία ἀπό τήν Εὐαγγελία Μπαλιτά).

Δευτέρα 20 Ἰουνίου 2022, ὥρα 8.30 μ.μ.

Ἀνοικτό Δημοτικό Θέατρο Νέας Ἰωνίας
«Γῆ τῆς Ἰωνίας». Μεγάλη φιλανθρωπική μουσική παράσταση μέ τήν καταξιωμένη ὀρχήστρα Ἐστουδιαντίνα Νέας Ἰωνίας Μαγνησίας (Προπώληση εἰσιτηρίων: 10 εὐρώ Ἱ. Ναοί Νέας Ἰωνίας καί Βιβλιοπωλεῖο Ο ΛΥΧΝΟΣ). ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΘΑ ΔΙΑΤΕΘΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ «ΣΠΙΤΙΟΥ ΓΑΛΛΗΝΗΣ» ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ (ὁδ. Βενιζέλου 33).

Δευτέρα 20-Κυριακή 26 Ἰουνίου 2022

Προαύλιο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου & Ἑλένης-Παπαλία Βόλου
Ναυτική Ἑβδομάδα στόν Βόλο 2022 μέ τιμώμενη περιοχή τῆς Μεσογείου τό Καστελόριζο.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

Τά ἐξωτερικά γνωρίσματα τῆς γνήσιας ἐκκλησιαστικῆς σύναξης

Στήν ἀρχαία Ἐκκλησία τῆς θεῆς εὐχαριστία τελοῦσε ὁ ἐπίσκοπος ἢ ἕνας πρεσβύτερος, πού ἀνῆκε στό πρεσβυτέριο τοῦ ἐπισκόπου καί εἶχε τήν ἀπαραίτητη ἐξουσιοδότηση ἀπό ἐκεῖνον. Ὁ ἐπίσκοπος ἀποτελοῦσε ἔτσι τήν ἐγγύηση τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὥστε Ἐκεῖνος νά εἶναι ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος (Ἐβρ. ζ', 23-28). Ἡ παρουσία λοιπόν τοῦ ἐπισκόπου ἀποτελεῖ ἐγγύηση τῆς γνησιότητας τῆς ὀρθόδοξης λειτουργίας.

Ὁ ἐπίσκοπος δέν εἶναι πρόσωπο αὐτόκλητο. Μέ τή χειροτονία ἀνάγει τήν ἱερωσύνη του στους Ἀποστόλους καί στόν ἴδιο τόν Χριστό καί βρίσκεται σέ κοινωνία μέ ὅλους τούς ἄλλους ἐπισκόπους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Ἄν ἕνας ἐπίσκοπος δέν ἔχει τήν ἀποστολική διαδοχή καί δέν βρίσκεται σέ κοινωνία καί ἐνότητα μέ τούς ἄλλους ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἔχει ὀρθή ἱερωσύνη.

Δέν ὑπάρχει στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἱερέας χωρίς νά ὑπάγεται σέ κανονικό ἐπίσκοπο καί δέν τελεῖται ποτέ Θεία Λειτουργία χωρίς νά μνημονεύεται τό ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου.

Ἄν θέλουμε νά διαπιστώσουμε κατά πόσο μιά εὐχαριστιακή σύναξη εἶναι ὀρθόδοξη, πρέπει νά προσέξουμε τό ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου πού μνημονεύεται. Πρέπει νά εἶναι τό ὄνομα τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου τῆς περιοχῆς. Ἄν δέν εἶναι, τότε ἡ σύναξη δέν εἶναι ὀρθόδοξη.

Πῶς ὅμως διαπιστώνουμε ἄν ἕνας ἐπίσκοπος ἀνήκει στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία; Πρέπει νά βρίσκεται σέ κοινωνία μέ τούς ἄλλους ὀρθόδοξους

ἐπισκόπους στήν ἴδια χώρα, οἱ ὁποῖοι μαζί μέ τό ὀρθόδοξο πλήρωμα ἀποτελοῦν τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐκείνης τῆς χώρας (π.χ. τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τήν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου κ.ο.κ.).

Κάθε αὐτόνομη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πρέπει νά βρίσκεται σέ κοινωνία μέ τίς ἄλλες ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες σέ ὅλο τόν κόσμο. Ὅλες οἱ ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες σέ ὀλόκληρο τόν κόσμο ἀποτελοῦν ἕνα σῶμα τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι οἱ κατά τά πέρατα ὀρισθέντες, ἐν Ἰησοῦ γνῶμη εἰσίν (Ἰγνάτιος).

Σέ ἕναν τόπο ὑπάρχει μόνο ἕνας ἐπίσκοπος, ἐνῶ οἱ ἐνορίες εἶναι πολλές. Ὅλες μαζί συναποτελοῦν τήν ἐπισκοπή (Μητρόπολη, Ἀρχιεπισκοπή, ἐπαρχία). Πολλές ἐπισκοπές συγκροτοῦν μιά αὐτόνομη Ἐκκλησία, πού τά ὅριά της ταυτίζονται συνήθως μέ τά ὅρια ἑνός κράτους. Ὅλες οἱ αὐτόνομες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες εἶναι ἐνωμένες μεταξύ τους στήν πίστη, στή λατρεία καί στήν πνευματική ζωή, καί ἀποτελοῦν τήν Μία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τό ἕνα Σῶμα τοῦ Κυρίου καί φανερόνουν τόν νοῦν Χριστοῦ (Α' Κορ. β', 16. Πράξ. ε', 28).

Ὅταν ἐκκλησιαζόμαστε, πρέπει νά προσέχουμε, τίνος ἐπισκόπου τό ὄνομα μνημονεύει ὁ ἱερέας στή Θεία Λειτουργία. Ἄν μνημονεύεται τό ὄνομα τοῦ ἐπισκόπου τῆς περιοχῆς, πού εἶναι κανονικός, τότε αὐτή ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι ὀρθόδοξη καί γνήσια, καί μπορεῖ ὁ καθένας μας νά πηγαίνει καί νά κοινωνεῖ μαζί μέ ὅλους τούς ἄλλους ὀρθόδοξους ἀδελφούς.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος ἀπευθυνόμενος στους ταξιδιώτες καί μετανάστες, λέγει μὴν ἀναζητήσετε μόνο, πού βρίσκεται ὁ Ναός, γιατί καί οἱ αἰρετικοί ὀνομάζουν Ναούς τίς αἰθουσες πού συγκεντρώνονται. Μὴν ἀναζητήσετε μόνο πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἀλλά πού εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

Πρωτ. Κωνσταντῖνος Φλάκας

Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ή συνάντηση

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΤΟΥΝΗ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ «ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ»

Διαβαίνουμε, μέ τή χάρη τοῦ Χριστοῦ μας, τό εὐλογημένο μονοπάτι τῆς χαρμολύπης κατά τήν κατανυκτική καί ἰλαρόφωτη περίοδο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Οἱ καρδιές μας ἄλλοτε συντριβονται ἀπό τά βάρη τῆς ἁμαρτίας καί ἄλλοτε πάλλονται ἀπό τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καί τά πλήθη τῶν Ἁγίων στέκονται συνοδοιπόροι στήν ὁμορφη καί συνάμα δραματική ἐπιστροφή πρὸς τήν ἀγκαλιά τοῦ στοργικοῦ μας Πατέρα. Κάθε ἡμέρα αὐτῆς τῆς περιόδου νιώθουμε πῶς δυνατὴ καί πῶς ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη τῆς συνάντησης μέ τὸν ἐράσμιο τῆς καρδιάς μας Σωτήρα Χριστό.

Ἄν θέλαμε νά δώσουμε ἓνα στόχο στήν πνευματικὴ ἐργασία αὐτῶν τῶν ἑβδομάδων, θά δίναμε σάν στόχο τό γλυκύτατο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτόν ποθοῦμε, Αὐτόν ἐπιζητοῦμε, Αὐτόν ἀγαπᾶμε, γι' Αὐτόν πονᾶμε, σ' Αὐτόν ἐλπίζουμε.

Προσευκόμαστε, νηστεύουμε, ἐξομολογοῦμαστε, κοινωνοῦμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, μελετοῦμε, καλλιεργοῦμαστε, ὑπομένουμε, ἐπιμένουμε, διότι προσβλέπουμε στό δικό Του βλέμμα, στό δικό Του χαμόγελο, στό δικό Του λόγο: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου». Ἐλπίζουμε στή δική Του ὑπόσχεση: «σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ». Πιστεύουμε στή δική Του ἐπαγγελία: «πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν».

Αὐτὴ ἡ συνάντηση μέ τὸν ποθεινὸ τῆς καρδιάς μας Ἰησοῦ φαντάζει ἀκατόρθωτη καί εἶναι ἀνέφικτη, ἐάν κάνομε ὅλες τῆς πνευματικῆς μας ἐργασίες, ἀλλὰ μένομε ἀγαπητικὰ ἀποκομμένοι ἀπὸ τοὺς διπλανούς μας. Ἐάν στό σπίτι, στήν ἐργασία, στήν παρέα, στή συγγένεια, στήν ἐνορία, στή γειτονιά ζοῦμε μέσα στήν ὁμίκλη τοῦ ἐγωισμοῦ, μέσα στήν ταραχὴ τοῦ θελήματος, μέσα στήν πικρία καί στό παράπονο τοῦ δικαιώματος, μέσα στή φωτιά τῆς ἀντιπόδοσης καί τῆς ἐκδίκησης, τότε ὁ Ἰησοῦς παραμένει ἐπιθυμητός, ἀλλὰ ποτέ δέν γίνεται οικεῖος. Ἐάν δέν μπορούμε νά ἀγκαλιάσουμε καί νά συγχωρήσουμε αὐτόν πού μᾶς ἔβλαψε, αὐτόν πού μᾶς πίκρανε, αὐτόν πού μᾶς διέβαλε, αὐτόν πού μᾶς ἀδίκησε, αὐτόν πού μᾶς ἐξόργισε, τότε ἡ προσευχὴ κουράζει, ἡ νηστεία ἐξαντλεῖ, ἡ λατρεία ἐκνευρίζει, ἡ μελέτη ἀποχαυνώνει, ἡ Ἐξομολόγηση δέν ἀναπαύει, ἡ Θεία Κοινωνία δέν φωτίζει οὔτε ζωοποιεῖ. Ὅσο ὁ «ἄλλος» εἶναι μακριά, τόσο θά παραμένει μακριὰ μας καί ὁ Χριστός.

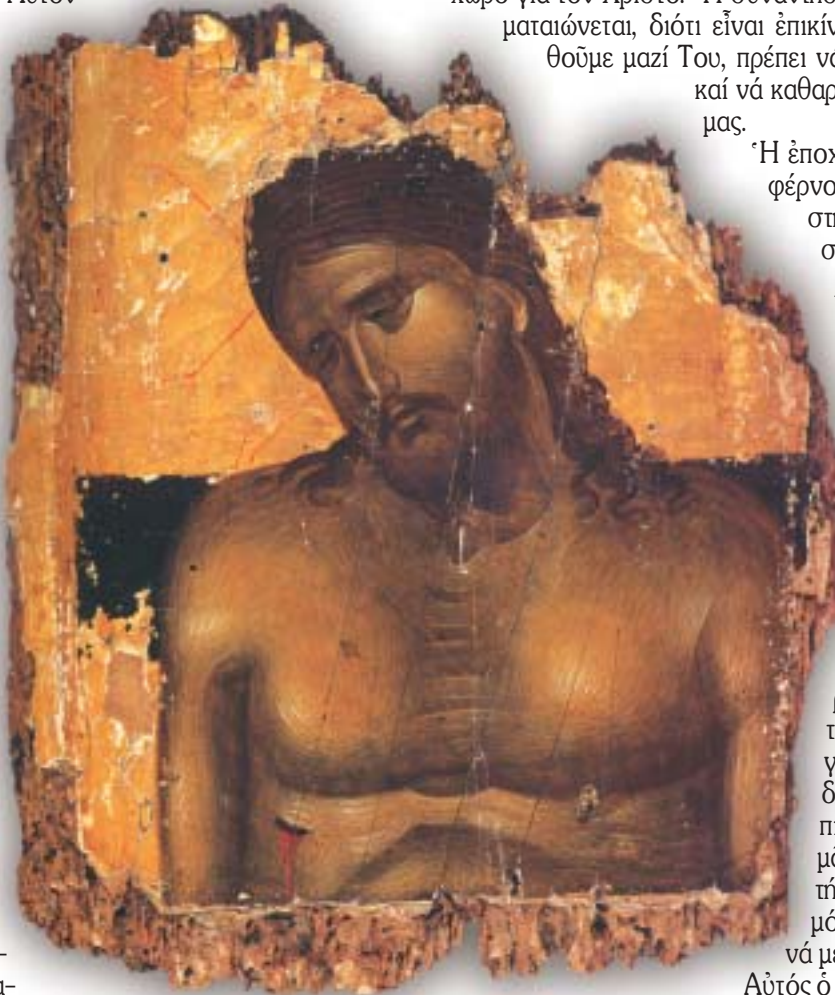
Ἡ συνάντηση μέ τὸν Κύριο ἔχει ἀκόμη μιά δυσκολία. Εἶναι τὰ τεῖχη πού ὑψώνει ἡ πεσμένη μας φύση καί μᾶς ἀποκόπτουν ἀπὸ τὸν Λυτρωτὴ. Αὐτὰ τὰ τεῖχη κτίζονται μέ τοὺς ὀγκόλιθους τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῶν ἐπιθυμιῶν. Ὁ μεγάλος προδότης τῆς σωτηρίας μας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας. Μᾶς δίνει τό γλυκὸ ἀλλὰ προδοτικὸ φιλὶ τῆς

αὐταρέσκειας, τῆς αὐτάρκειας, τῆς ἀξιοπρέπειας, τῆς κενοδοξίας, τῆς πρόσκαιρης φιλοδοξίας, τῆς φαρισαϊκῆς εὐσέβειας, τῆς δαιμονικῆς καί διαταραγμένης φαντασίας. Ὁ ἑαυτός μας ὑψώνει μέσα στήν ψυχὴ μας ἓνα τεράστιο ἄγαλμα, πού ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰ ὑποτιθέμενα προσόντα μας καί περιμένει ὅλοι οἱ ἄλλοι νά πέσουν καί νά μᾶς προσκυνᾶνε. Σάν τὸν ἀρχαῖο Ναβουχοδονόσορα, εἴμαστε ἔτοιμοι νά στείλουμε στήν πυρὰ τῆς περιφρόνησης καί τοῦ μίσους ὅσους δέν ὑποκλίνονται μπροστὰ μας. Ἡ αὐλή τῆς ψυχῆς μας μετατρέπεται σέ χοιροστάσιο βρομερὸ καί λασπῶδες, στό ὁποῖο ἐκτρέφουμε τὰ γουρούνια τῶν ἀχόρταγων ἐπιθυμιῶν μας. Αὐτὲς μάλιστα ἀρέσκονται νά μεταμορφώνονται, σάν τῆς ὀμηρικῆς σειρήνης, στὰ λεγόμενα «δικαιώματα». Ἔτσι ἡ ὑπαρξὴ μας μπουκωμένη ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ ἐγωισμοῦ καί ἀπὸ τὴν δυσωδία τῶν παθῶν δέν ἔχει κῶρο γιὰ τὸν Χριστό. Ἡ συνάντηση μαζί Του ἀναβάλλεται ἢ καὶ ματαιώνεται, διότι εἶναι ἐπικίνδυνος ὁ Ἰησοῦς. Ἐάν βρεθούμε μαζί Του, πρέπει νά γκρεμίσουμε τὸ εἶδωλό μας καί νά καθαρίσουμε τὴ βορβορώδη καρδιά μας.

Ἡ ἐποχὴ μας, ὁ κόσμος, ὁ διάβολος φέρνουν ἐπίσης ἀμέτρητα ἐμπόδια στὴ συνάντησή μας μέ τὸν Χριστό. Ἀλλὰ αὐτὰ δέν εἶναι σοβαρά. Εἶναι ἐπιφανειακά καί ἐξωτερικά, πού δέν μπορούν νά μᾶς ἐπηρεάσουν, παρά μόνον ἐάν ἐμεῖς τοὺς τὸ ἐπιτρέψουμε. Οἱ δύσκολες συνθήκες τοῦ πολέμου, τῆς πανδημίας, τῆς ὁποιασδήποτε κρίσης, τῆς γενικῆς ἀνηθικότητας, τῆς ἀνέχειας, τῆς ἀπανθρωπιᾶς, τῆς ρευστότητας καί τῆς ἀασφάλειας μπορούν νά μετατραποῦν σέ μοναδικές εὐκαιρίες καλλιέργειας καί πνευματικῆς καρποφορίας. Ὅπως λέγει καὶ ὁ μουσικὸς στίχος: «ὄ, τι δέν μᾶς σκοτώνει, μᾶς κάνει πῶς δυνατούς». Τὸ μόνο πού μᾶς σκοτώνει εἶναι νά χάσουμε τὴ συνάντηση μέ τὸν Χριστό. Ὁ μόνος ἀληθινὸς θάνατος εἶναι νά μείνει ἡ ὑπαρξὴ μας χωρὶς Θεό.

Αὐτὸς ὁ θάνατος, ὅμως, δέν εἶναι ἀναπόφευκτος σάν τὸν σωματικὸ. Αὐτὸς ὁ θάνατος εἶναι ἀνόνη ἀπόφαση καί ἐπιπόλαιη ἐπιλογὴ δικῆ μας. Εἶναι δικὴ μας εὐθύνη καί δικὴ μας αὐτοτιμωρία.

Μέσ' ἀπὸ τὴν χαρμονικὰ πενθηφόρα ἀτμόσφαιρα τοῦ Τριωδίου γλυκοχαράζει ἡ ἀείφωτη ἀστραπή τοῦ Ἀναστημένου Λυτρωτῆ. Ζητάει καί ἐπιθυμεῖ νά μᾶς συναντήσει καί νά ἐνωθεῖ μαζί μας, διότι μᾶς ποθεῖ παράφορα. Σ' ἐμᾶς ἀπομένει νά κανονίσουμε τῆς συνθήκες αὐτῆς τῆς συνάντησης. Ὁ Κύριος συναντιέται μέ τοὺς εὐρύχωρους. Μέ τοὺς στενόχωρους καί τοὺς στενόκαρδους ἀδυνατεῖ νά συναντηθεῖ. Ὅχι γιατί δέν τὸ θέλει, ἀλλὰ ἐπειδὴ δέν τὸν θέλουν. Ἄς ἀδειάσουμε τὴν καρδιά μας ἀπὸ τὰ πάντα, γιὰ νά γεμίσει μέ Χριστό. Μόνον ἔτσι, ὄχι μόνον θά γιορτάσουμε Ἀνάσταση, ἀλλὰ θά εἴμαστε ἡ ἴδια ἡ Ἀνάσταση γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας καί γιὰ τὸν κόσμο, ἀπὸ τώρα καί γιὰ πάντα, διότι αὐτὸ ἀξίζουμε καί αὐτὸ θέλει ὁ Χριστός γιὰ μᾶς.

Ἡ Οἰκογένεια καί ἡ Ποιμαντι

Γ' ΓΕΝΙΚΗ ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ

Ἡ 3η Γενική Ἱερατική Σύναξη, γιά τό τρέχον ἱεραποστολικό ἔτος, πραγματοποιήθηκε (14/12) στό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας. Ὁμιλητής ἦταν ὁ Πρωτ. Χρῆστος Χαχαμίδης, δρ Θεολογίας, ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ Βόλου, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τό θέμα «Ἡ οἰκογένεια στή δίνη τοῦ κορωνοϊοῦ». Ἡ εἰσήγηση ἦταν καρπός ἐπισταμένης συνεργασίας μίας ἐκ τῶν ὁμάδων Κληρικῶν μας πού, κατά τή διάρκεια τοῦ θέρους, ἐπεξεργάστηκαν θέματα σχετικά μέ τήν πανδημία.

Ὁ ὁμιλητής ἀναφέρθηκε στίς ἀνατροπές πού ἐπέφερε ἡ πανδημία, καί μάλιστα ὁ ὑποχρεωτικός ἐγκλεισμός, στήν οἰκογένεια: πρόκληση δημιουργικῆς ἀπασχόλησης τῶν παιδιῶν, ἀδυναμία ἐπαφῆς μέ φίλους καί συγγενεῖς, ἀπομάκρυνση ἀπό τό σχολικό περιβάλλον. Κατέγραψε, ἐπίσης, τίς συνέπειες τῆς πανδημίας στήν οἰκογένεια, οἱ ὁποῖες εἶναι, γιά τά παιδιά «εὐερευθιστότητα, ἐκρηκτική συμπεριφορά, τάση γιά ἀπόσυρση ἢ θλίψη, ἀνία καί αἴσθημα κενοῦ, αὐξημένα ποσοστά σημαντικῶν προβλημάτων συμπεριφορᾶς καί συναισθήματος». Γιά δέ τοὺς γονεῖς, «κόπωση, σύγχυση καί ἐνοχές γύρω ἀπό τίς ἐπιθυμίες τους, ἀπώλεια τοῦ προσωπικοῦ ρυθμοῦ τῆς ζωῆς τους...».

Ὡς συνέπεια τῆς κρίσης πού ἐπέφερε ἡ πανδημία στήν οἰκογένεια, κατέγραψε τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τήν Ἐκκλησία: «Υπάρχουν οἰκογένειες πού ἐδῶ καί ἐνάμιση χρόνο δέν ἐκκλησιάζονται τίς Κυριακές καί δέν κοινωνοῦν γιά διάφορους λόγους: παιδιά τό ἀπαγόρευσαν στοὺς ἡλικιωμένους γονεῖς τους, νέοι γονεῖς ἐγκατέλειψαν τόν ἐκκλησιασμό στό ὄνομα τῆς ἀσφάλειας, κάποιιοι πρόβαλαν ἐνστάσεις γιά τόν τρόπο μετάδοσης τῆς Θεῆς Κοινωνίας, κά-

ποιοὶ ἄλλοι ἔχουν στό σπίτι τους ἄτομο πού ἀνήκει σέ εὐπαθὴ ὁμάδα καί ἀποφεύγουν τόν συνωστισμό, ἄλλοι συνήθισαν τή Θεῖα Λειτουργία ἀπό τήν τηλεόραση ἢ τό ραδιόφωνο, κάποιιοι ἔνωσαν νά μειώνεται ἡ πίστη τους, ἄλλοι ἐνοχλήθηκαν ἀπό τή στάση τῶν κληρικῶν ἢ θύμωσαν ἀπό τή μὴ συνετὴ στάση ἄλλων ἐνοριτῶν, μέ τόν πνευματικό τους, μέ τήν Ἐκκλησία, μέ τό Θεό». Ὁ π. Χρῆστος ἔκανε ἰδιαίτερη μνεία στήν ψυχολογικὴ ἐπιβάρυνση οἰκογενειῶν, κάποιιο μέλος τῶν ὁποῖων ἀντιμετωπίζει εἰδικές ἀνάγκες ἢ χρειάστηκε νά νοσηλευτεῖ ἢ ἔχασε τή ζωή του ἀπό Covid, μακριά ἀπό τή στοργή καί τή φροντίδα τῶν συγγενῶν. Δέν παρέλειψε, ἐπίσης, νά παρατηρήσει φαινόμενα ἐντονῶν ἐνδοοικογενειακῶν συγκρούσεων τούτῃ τῆν ἐποχῇ.

Στὴν ἔξαρση τῆς ἐνδοοικογενειακῆς βίας ἀναφέρθηκε, ἀκολουθῶς, παρατηρώντας ὅτι «δέν ἀφορᾶ μόνο τά κατώτερα κοινωνικά στρώματα καί δέν ἔχει ἡλικία. Ἐμφανίζεται ἀνάμεσα στό ζεῦγος, συνήθως πρὸς τὴ γυναίκα, ἀλλὰ σέ μικρότερα ποσοστά καί πρὸς τόν ἄνδρα, ἀπό τοὺς γονεῖς πρὸς τά παιδιά, μεταξὺ τῶν παιδιῶν ἢ καί πρὸς τοὺς ὑπέργηρους γονεῖς. Περιλαμβάνει χρήση ἀπειλῶν, ὕβρεων ἢ προσβολῶν, ἐξαναγκασμό, παραμέληση, κακομεταχείριση, ἐξαναγκαστικὴ ἀπομόνωση, σωματικὴ κακοποίηση. Χαρακτηριστικὴ καί τραγικὴ εἶναι καί ἡ πρόσφατη αὐξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικοκτονιῶν στή χώρα μας».

Σημαντικὴ ἦταν ἡ ἀναφορά στήν ἱερατικὴ οἰκογένεια, μέσα στήν ὁποία ὁ Ἱερέας κουβαλᾷ πρωτόγνωρα βάρη τῆν περίοδο τῆς πανδημίας: «τὴ λατρεία μέ ἀδειους ναοὺς, ἓνα ποιμνιο στὰ ὄριά του, διαφωνίες στὸν κῶρο τῆς ἐκκλησίας ἀκόμη καί μεταξὺ συνεφημεριῶν, προβληματισμό καί ἀγωνία γιά τί στάση νά κρατήσει ὁ ἴδιος, πῶς θά σηκώσει τό βάρος τοῦ «ὄ, τι πει ὁ πνευματικός μας», πῶς θά βρεῖ καί θά φέρει ἰσορροπία ἀνάμεσα στοὺς μέν καί τοὺς δέ».

Στὴ συνέχεια, ὁ π. Χρῆστος ἀναφέρθηκε στὸν ρόλο τῆς Ἐκκλησίας τὴν περίοδο τῆς πανδημίας, ἐπισημαίνοντας ὅτι «ὀφείλει νά στηρίξει στὸν φόβο καί τὴν ἀνασφάλεια, νά συμπάσχει στὸν πόνο, νά παρηγορεῖ στὴν ἀρρώστια καί στοὺς πένθος, νά δημιουργεῖ γέφυρες στὴ διχόνοια, νά οἰκοδομεῖ, νά δίνει ὄραμα καί ἐλπίδα. Σέ καταστάσεις πού ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερο χειρισμό, ὅμως, ὅπως ἐξαρτήσεις, ἐνδοοικογενειακὴ βία, κ.ἄ., πρέπει νά δίνουμε κῶρο στοὺς εἰδικούς ψυχικῆς ὑγείας καί στίς κατάλληλες κοινωνικὲς δομές... Ἐπίσης, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ υποστήριξη καί ἐνδυνάμωση τῶν πνευματικῶν-ἱερέων καί τῶν οἰκογενειῶν τους, ὥστε νά εἶναι καλὰ πρωτίστως οἱ ἴδιοι, γιά νά μποροῦν νά ἀνταποκρίνονται στίς νέες συνθήκες καί νά ἀντιμετωπίζουν τίς νέες ποιμαντικὲς προκλήσεις».

Κλείνοντας τὴν εἰσήγησή του, ἀναφέρθηκε στὴν μετα-πανδημικὴ ἐποχῇ: «Σέ αὐτὸ τό κομβικὸ γιά τὴν ἐξελικτικὴ πορεία τῆς οἰκογενείας καί τῆς κοινωνίας ὀρόσημο πρέπει μετ' ἐπιστήμης νά προβάλουμε, μέ βάση τὴν παράδοση καί τὴ λειτουργικὴ μας ἐμπειρία, πρότυπα, ἀρχές καί μέσα, προκειμένου στό νέο αὐτὸ «μετα-πανδημικὸ» μοντέλο νά νοηματοδοτηθοῦν καί πάλι οἱ διαπροσωπικὲς καί οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις. Νά δώσουμε ὄραμα, δύναμη καί προοπτικὴ, ὥστε οἱ συνάνθρωποί μας νά βλέπουν μέ αἰσιοδοξία καί μέ ἐλπίδα τὴν προοπτικὴ τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία διαχρονικὰ φέρει τά στίγματα τοῦ ἄγχους, τοῦ φόβου καί τοῦ πόνου. Ἡ πανδημία τοῦ Covid-19 θά παρέλθει, ἐλπίζουμε σύντομα. Δέν πρέπει, ὅμως, οἱ πληγῆς τῆς νά στιγματίσουν τό μέλλον τῆς οἰκογενείας καί τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ νά ἀποτελέσουν τὴν ἀπαρχὴ γιά μιά νέα πραγματικότητα μέ ὄραμα καί προοπτικὴ στό μέλλον».

Δ' ΓΕΝΙΚΗ ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΗ

Στίς 31/1 πραγματοποιήθηκε ἡ Δ' Γενικὴ Ἱερατικὴ Σύναξη. Εἰσηγητής ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Ἀμφιλόχιος Μῆλτος, Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας Ν. Ἰωνίας, μέ θέμα «Ποιμαντικὴ στὸν καιρὸ τῆς πανδημίας».

Ὁ ὁμιλητής ἐπεσήμανε ὅτι τὴν περίοδο τῆς πανδημίας «μεταξὺ τῶν πιστῶν τόσο στίς ἀστικές ὅσο καί στίς ἀγροτικὲς περιοχὲς ἐπικράτησε καχυποψία, δισταγμός, φόβος, ἀλλὰ καί διάσταση ἀπόψεων. Παρατηρήθηκαν ποικίλα φαινόμενα ἐνίοτε καί ἀντίθετα. Π.χ. σέ ἄλλες ἐνορίες, μᾶλλον στίς περισσότερες, τό ἐκκλησιαστικὸ μειώθηκε, ἐνῶ ἀναφέρθηκαν καί περιπτώσεις σέ χωριά μικρῆς αὐξησης στὸν ἀριθμὸ τῶν πιστῶν. Ἄλλο φαινόμενο εἶναι ἡ μείωση στήν προσέλευση στὴ Θεῖα Κοινωνία, ἐνῶ ἀρκετοὶ τακτικὰ ἐκκλησιαζόμενοι σταμάτησαν νά ἔρχονται τὴν Κυριακὴ στὸν ναό». Δέν δίστασε νά τονίσει ὅτι «ἡ πανδημία μᾶς βρῆκε μέ τό ποιμνιο μας ἀκατήχητο καί ἀποιμάντο. Φάνηκε αὐτὸ ἀπὸ διάφορες ἀντιλήψεις τῶν πιστῶν μας ἀλλὰ καί ἀπὸ τὴν ἀδυναμία μας νά τοὺς πείσουμε... Εἶναι φανερό ὅτι μαζί μέ τά προβλήματα πού ἀναφέρθηκαν ἢ δημιουργήθηκαν, ἀποδείχθηκαν καί χρόνιες δυσλειτουργίες. Ἡ πανδημία ἐπηρέασε τὴ σχέση μας μέ τοὺς πιστοὺς, στερώντας τὴν ἐκ τοῦ σύννεγγος ἐπικοινωνία, καί μᾶς προβλημάτισε γιά τὴν ποιότητα τῆς ἐπικοινωνίας πού εἶχαμε προηγουμένως μαζί τους... Ταυτόχρονα, ἐπηρεάστηκε ἡ σχέση μας μέ τοὺς συνεφημεριοὺς μας, μέ τοὺς ὁποῖους εἶχαμε κάποιες φορές διαφορετικὴ προσέγγιση τῆς κατὰστασης καί φάνηκε τό ὑπάρχον συχνὰ πρόβλημα τῆς ἔλλειψης κοινῆς γραμμῆς. Τέλος, ἡ πανδημία ἐπηρέασε καί τὴ σχέση μας μέ τὸν ἑαυτὸ μας, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ παύση δραστηριότητος μᾶς προκάλεσε μιά ἀκνῆ-δία ἢ κρίση ταυτότητας, εἰδικὰ ἐάν μέχρι τώρα ἐπιδιδόμασταν σέ μιά ὑπερδραστηριότητα. Ὅπως καί γιά τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἴσως καί ἐμεῖς δέν ἤμασταν ψυχολογικὰ προετοιμασμένοι νά ἀντέξουμε τό νά κάτσουμε στό «ταμεῖον» μας προσευχόμενοι».

Ἀκολουθῶς, ὁ ὁμιλητής προέβη σέ μιά θεολογικὴ διάγνωση τῶν προβλημάτων πού ἀνέκυψαν κατὰ τὴν περίοδο τῆς πανδημίας, μέ πρῶτο τὴν ὑπακοή σέ «ποία Ἐκκλησία;» καί σημείωσε ὅτι «ἓνα μέρος τῶν θρησκευόμενων Ἑλλήνων θεώρησε ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν ἀπο-

Κή στον καιρό τῆς Πανδημίας

φάσισε σωστά, ἔχοντας ὑποκύψει στίς πιέσεις ἢ σέ συμφωνίες μέ τό Κράτος... Τό πρόβλημα ξεκινάει ἀπό τό γεγονός ὅτι ὄλοι οἱ πιστοί ζοῦν τή χριστιανική ἢ πνευματική τους ζωή δίχως ἀναφορά σέ ἐπίσκοπο ἢ σύνοδο». Μάλιστα, σπλιτεύσε τό γεγονός ὅτι μερίδα πιστῶν ἀναζητοῦν καθοδήγηση ἀπό τόν πνευματικό τους γιά ζήματα ὅπως ὁ ἐμβολιασμός: «Τό λάθος ἐν προκειμένῳ ἦταν ὅτι ὑπῆρξαν πνευματικοί πού ἀνταποκρίθηκαν στό αἴτημα μιᾶς τέτοιας καθοδήγησης, γιά ἓνα θέμα πού δέν εἶχε κανένα πνευματικό περιεχόμενο. Τό τραγικό ἦταν ὅτι ἔχοντας πλήρη ἄγνοια, ὁδήγησαν καλόπιστους ἀνθρώπους σέ ἐπικίνδυνες ἢ καί μοιραίες ἐπιλογές... κατά μία παράδοση σύμπτωση τά πνευματικοπαίδια συγκεκριμένων πνευματικῶν εἶναι ἀνεμβολίαστοι, ὅπως καί οἱ πνευματικοί τους. Τό πρόβλημα βέβαια δέν εἶναι τό ἐμβόλιο. Τό ζήτημα εἶναι πρῶτον ὅτι τό ἐμβόλιο ἔγινε θέμα τῆς πνευματικῆς σχέσης ἐξομολόγου καί ἐξομολογημένου. Καί δεύτερον, ὅτι ἀντιγράφουμε στήν ἐνοριακή ζωή τήν ὑπακοή ὅπως ἀσκεῖται στό πλαίσιο τῆς μοναστικῆς ζωῆς. Υπάρχει τόσο συχνά σύγχυση ἀνάμεσα στή μοναχική ὑπακοή πού εἶναι θεία ὑπόσχεση ζωῆς καί ἀφορᾶ τήν παραμικρή λεπτομέρεια τῆς καθημερινότητας καί στήν πνευματική ὑπακοή -δηλαδή στήν χωρίς δέσμευση τήρηση τῶν συμβουλῶν τοῦ πνευματικοῦ πατέρα γιά θέματα πού ἄπτονται τοῦ πνευματικοῦ του ἀγώνα πού σκοπό ἔχει νά κάνει τόν πιστό ὄχι ἐξαρτώμενο ὁπαδό ἀλλά ἐλεύθερο παιδί τοῦ Θεοῦ. Στήν νοσηρή αὐτή κατάσταση, πού ἔχει ὀνομαστεῖ καί γεροντισμός, ἔρχεται νά προστεθεῖ ἡ ἀνάδειξη ὡς αὐθεντίας τοῦ κάθε Ἁγίου ἢ τοῦ κάθε ἀγιορείτου πατέρα...».

Τό ἐπόμενο πρόβλημα εἶναι ἡ μαγική ἀντίληψη τῆς πίστεως: «Ἡ π-

στη βασίζεται σέ ἀνεξήγητα ὑπερφυσικά γεγονότα πού δέν χωροῦν ἀμφισβήτηση καί ἐξαντλεῖται στήν ἀποδοχή τους. Ἔχουμε ἀνεπίγνωστα διαπαιδαγωγήσει τούς πιστούς ὅτι ἀρκεῖ νά προσκυνήσουν μία θαυματουργή εἰκόνα, ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἐάν τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι καί μᾶς ζητοῦν ἁγιασμό, Εὐχέλαιο, νά διαβάσουμε βασκανία ἢ μία εὐχή γιά νά ξορκίσουμε τό κακό, καί δέν τούς ἐξηγοῦμε συχνά ὅτι αὐτά συνδυάζονται μέ ἄλλα πράγματα... Μοιάζει σάν νά μῖν ἔχουμε περάσει στους ἀνθρώπους τό δίδαγμα τοῦ 2ου πειρασμοῦ στό κατά Ματθαῖον «μή ἐκπειράσεις Κύριον τόν Θεόν σου». Ἄραγε, τί ρόλο διαδραματίζει ἡ Καινή Διαθήκη στήν ποιμαντική μας; Πόσο ἡ Γραφή διαποτίζει τή θρησκευτικότητα τῶν ἀνθρώπων; Ἄν θέλουμε καί πάλι νά εἴμαστε εἰλικρινεῖς μέ τούς ἑαυτούς μας, ἡ μαγική θρησκευτικότητα εἶναι πῶς εὐκόλη καί γιά τούς πιστούς καί γιά ἐμᾶς, πῶς προσοδοφόρα γιά ἐμᾶς καί πῶς ἐλκυστική γιά αὐτούς...».

Τό τρίτο πρόβλημα εἶναι ἡ σχέση Ἐκκλησίας καί κοινωνίας. Ἐδῶ ὁ π. Ἀμφιλόχιος παρατήρησε ὅτι «προφανῶς καί ὑπάρχει ἀντιεκκλησιαστική προκατάληψη, μία ἀντιθρησκευτική καί ἀντικληρική κουλτούρα πού περιγεῖ τήν θρησκευτικότητα... τό σημαντικό ζήτημα εἶναι ἡ σύγχυση πού ἀνομολόγητα κυριαρεῖ στό μυαλό μας μεταξύ πιστῶν καί πολιτῶν τῆς ὀρθόδοξης Ἑλλάδας... Γι' αὐτό, λαμβάνουμε, ἄραγε, ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ πίστη μας δέν εἶναι πασιφανής καί δεσμευτική γιά τούς πάντες;... Ζοῦμε σέ μία ἐκκοσμηκευμένη κοινωνία καί τά ἐπιχειρήματά μας ἐντός Ἐκκλησίας δέν μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν στους ἐκτός... Προϋπόθεση εἶναι νά ξεκαθαρίσουμε μέσα μας ὅτι ὁ δημόσιος κῶρος δέν ταυτίζεται μέ τόν ἐκκλησιαστικό...».

Ὁλοκληρώνοντας, ὁ π. Ἀμφιλόχιος τόνισε ὅτι «ἡ ἐμπειρία τῆς πανδημίας μᾶς καλεῖ νά μάθουμε νά προσαρμόζουμε τήν ποιμαντική μας στά δεδομένα καί τίς συνθήκες μιᾶς παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας πού ἀλλάζει μέ φρενήρεις ρυθμούς. Ἄφου διακρίνουμε κάθε φορά «τά σημεῖα τῶν καιρῶν» καλούμαστε νά ξεκαθαρίσουμε τούς ποιμαντικούς μας στόχους. Τέλος, λυδία λίθος τῆς ποιμαντικῆς εἶναι πάντοτε ἡ ἀγάπη...».

Βιβλιοπαρουσίαση

Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου (†)

Ἔκδοση τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ἱ.Μ. Δημητριάδος

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΙΕΡΟΣΑΛΤΟΥ

Μέ τήν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἱγνατίου, ἡ Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς προχώρησε στήν ἔκδοση ἑνός πολύτιμου καί ἱστορικοῦ βιβλίου, σχετικά μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἱεροψάλτου καί τήν ἐν γένει Ἱεροψαλτική διακονία.

Πρόκειται γιά ἓνα ἀπό τά πρῶτα ἔργα τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος Χριστοδούλου, τοῦ ἀπό Δημητριάδος, ὑπό τόν τίτλο «Ἐγχειρίδιο Ἱεροψάλτου» καί ὑπότιτλο «Βασικές ὑποχρεώσεις τοῦ Ἱεροψάλτου ὡς συμβολή στή Λειτουργική Ἀναγέννηση», τό ὁποῖο ἀρχικῶς ἐξέδωσε τό 1971, ὡς Ἀρχιμανδρίτης - Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί στή συνέχεια τό 1996, ὡς Μητροπολίτης Δημητριάδος, στόν διαπρεπή Ἱεραποστολικό καί Ἐκδοτικό Ὄργανισμό τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας «Ἀποστολική Διακονία».

Ἡ Σχολή μας, θέλοντας νά συμβάλει στήν ἐμπέδωση, ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν μας, τοῦ ἀκραιφνοῦς καί γνήσιου Ὀρθοδόξου Ἱεροψαλτικοῦ ἤθους, ἀλλά καί νά ἐνισχύσει τήν αὐτοσυνειδησία τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐκλεκτῶν Ἱεροψαλτῶν μας, προσφέρει σέ ὄλους τό παρόν ἱστορικό πόνημα, στό ὁποῖο ὁ Μακαριστός Χριστόδουλος καταγράφει σκέψεις, ἐπισημαίνει παθογένειες καί ὑποβάλλει προτάσεις σχετικά μέ τήν λεγόμενη «Λειτουργική Ἀναγέννηση», ἡ ὁποία ἤδη ἀπό τήν ἐποχή τῶν πρῶτων ἱερατικῶν του χρόνων, ἀπασχολοῦσε τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἄμεση ἀναγκαιότητα, μέ σκοπό τήν ἀποκάθαρση τῆς Λατρείας ἀπό ξενικά καί περιττά στοιχεία καί κυρίως τήν οὐσιαστικότερη συμμετοχή τῶν πιστῶν στή Λειτουργική ζωή.

Τό βιβλίό θά διατεθεῖ δωρεάν στους μαθητές τῆς Σχολῆς, στους Ἱεροψάλτες, πού ἐπιθυμοῦν νά τό ἀποκτήσουν, ἐνῶ στό ἐπόμενο διάστημα, θά σταλεῖ σέ ὅλες τίς Σχολές Βυζ. Μουσικῆς τῆς χώρας.

Γιά πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά καλοῦν στό τηλ. 6940260048 καί στήν ἠλεκτρονική διεύθυνση sxolibmimd@gmail.com

«Ο θρησκευτικός φανατισμός είναι σαν τὰ ναρκωτικά»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ **TA NEA**

Συνέντευξη στην εφημερίδα «TA NEA» και στον δημοσιογράφο Μάνο Χαραλαμπίκη παραχώρησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος (23/12/21).

Σχετικά με το ζήτημα της πανδημίας και τη στάση που ο ίδιος κρατά, ο κ. Ιγνάτιος παρατήρησε ότι τον εξέφρασε η φράση του Οικουμενικού Πατριάρχου «δέν κινδυνεύει η πίστη μας αλλά οι πιστοί» και ότι «τό έμβόλιο είναι δώρο Θεού». Μίλησε για την προσπάθεια που καταβάλλεται στην Τοπική μας Έκκλησία να μειωθεί ο αριθμός των αντιεμβολιαστών, ενώ χαρακτήρισε «απαράδεκτη» τη στάση ενίων Ιερέων, που προξενούν τεράστια ζημιά στους πιστούς. «Η νοοτροπία αυτή τον ανάγκασε να αποστείλει και δεύτερη αυστηρότερη Έγκύκλιο στους Κληρικούς του, διά της οποίας απαγορεύει «κάθε αναφορά στην ασθένεια Covid-19 και στον εμβολιασμό, είτε σε κήρυγμα είτε σε άλλη περίπτωση, καθώς επίσης και στο πλαίσιο της εξομολόγησης και της προσωπικής επικοινωνίας με τους ένοριτες. Ο ρόλος της Έκκλησίας», επεσήμανε, «είναι να τους οδηγήσει στον σωστό δρόμο με την πειθώ και με τὰ καλά παραδείγματα». Ειδική αναφορά έκανε στην πρόσφατη Χειροτονία του διαπρεπούς Έπιστήμονα-Χειρουργού π. Δημητρίου Λινοῦ, η περίπτωση του οποίου είναι η καλύτερη απόδειξη ότι δέν υπάρχει σύγκρουση μεταξύ πίστης και επιστήμης.

Σέ άλλο σημείο, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στις μειονότητες που βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή των πολιτών: «Ο θρησκευτικός φανατισμός είναι σαν τὰ ναρκωτικά. Η έμμονη ιδέα και ο θρησκευτικός φανατισμός δημιουργούν εξάρτηση σε έναν άνθρωπο. Και η απεξάρτηση είναι τόσο δύσκολη όσο είναι και από τις ουσίες και από τὰ ναρκωτικά. Διότι θωρακίζεσαι σε έναν τρόπο σκέψης που δέν μπορείς εύκολα να τον εκλογικεύσεις. Δέν θέλεις να δεις την πραγματικότητα. Μένεις εγκλωβισμένος, θεωρώντας, με έναν τρόπο στον πνευματικό τομέα, ότι ξεχωρίζεις από τους άλλους. Αυτή είναι η άμαρτία μας. Είναι ο φαρισαϊσμός που ο Χριστός πολέμησε. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που κάθε τι νέο τό βλέπουν με τρόπο που ξεφεύγει από τὰ όρια της πίστης. Μάλιστα, κάποιοι Πνευματικοί-Έξομολόγοι ειδωλοποιούν και τον εαυτό τους και τον λόγο τους και δημιουργούν μία σχέση άρχηγού και όπαδών. Άλλά πάντα χρειάζονται έναν έχθρο, για να διατηρηθεί αυτή η σχέση».

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην επιλογή του διαλόγου και της δημιουργίας γεφυρών, προκειμένου να υπάρξει ένότητα και συνεννόηση. Αυτός, άλλωστε, είναι και ο τρόπος που πολιτεύεται ως μέλος της Ιεραρχίας της Έκκλησίας της Ελλάδος: «Προτιμώ να ενώνω. Νομίζω ότι μου άρμόζει και μου ταιριάζει. Είναι πολύ σημαντικό στή ζωή μας να μπορούμε να διαλεχθούμε. Πρώτα άπ' όλα να ακούσουμε τον άλλον. Η Έκκλησία είναι χώρος διαλόγου. Και στην ιεραρχία προσπαθώ να πω την άποψή μου, κάνοντας μία σύνθεση πραγμάτων. Πρέπει αυτό που θά πεις να οδηγεί κάπου. Αυτό κάνει η

γέφυρα, ενώ τό τείχος απομονώνει και κάποιες φορές γκρεμίζεται».

Έρωτηθείς για τό θέμα του εκσυγχρονισμού της Έκκλησίας και τό ζήτημα της χειροτονίας γυναικών, αναφέρθηκε σε έναν ύπερποντα συντηρητισμό, «ό οποίος δέν επιτρέπει να δούμε ούτε την αναβίωση του θεσμού των Διακονιστών, που υπήρχε στην Έκκλησία και δέν καταργήθηκε ποτέ». Μίλησε, όμως, και για την ποιμαντική προσέγγιση των νέων της εποχής μας, χαρακτηρίζοντας την «τό πιά δύσκολο κομμάτι. Πρέπει να βρούμε τη γλώσσα με την όποια θά επικοινωνήσουμε με τους νέους», κάτι στο όποιο βοηθά η χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας.

Ακολουθως, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στο μείζον πρόβλημα της πατρίδας μας που είναι η υπογεννητικότητα, με άφορμή και στοιχεία που καταγράφουν δραματική μείωση των μαθητών στα σχολεία της Μαγνησίας και έτος: «Τό κενό νομοτελειακά θά καλυφθεί από άλλους. Άρα, δέν θά μās φταίνε οι άλλοι, αλλά έμεις θά πρέπει

να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις να είμαστε με τους άλλους και οι άλλοι μαζί μας. Για έμένα, έδω είναι τό σπουδαίο έργο της Έκκλησίας. Θά πρέπει να συγκρατήσει τον λαό μας να μή γίνει ξενόφοβος και ρατσιστής. Να νιώθει σιγουριά για την ιστορία του, την πίστη του και έτσι να υπερασπίζεται και τις έλευθερίες των άλλων που μπορεί να έχουν άλλη πίστη ή καταγωγή. Έδω ο ρόλος της Έκκλησίας μας είναι σημαντικότερος, γιατί η Έκκλησία πρέπει να ενώνει».

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στο σημαντικό κοινωνικό έργο που επιτελείται στή Μητρόπολη Δημητριάδος, που έρχεται σε συνέχεια του μεγάλου προκατόχου του Άρχιεπισκόπου Χριστοδούλου και έκανε ιδιαίτερη μνεία στην προσέγγιση των νέων ΡΟΜΑ: «Υπάρχουν παιδιά που πείστηκαν να πάνε στο σχολείο και αρκετά πήγαν στο Πανεπιστήμιο. Σπάμε την άποψη ότι όποιο παιδί είναι στο μαχαλά είναι χαμένο. Πολλά κερδίζουν τη ζωή τους. Σπάμε τις προκαταλήψεις και από τις δύο πλευρές». Αναφέρθηκε, επίσης, στή δράση της Άκαδημίας Θεολογικών Σπουδών, στην «Πράσινη» ένορία, που δημιουργείται στον Βόλο, αλλά και στο πεδίο του Πολιτισμού, εξαιρετικό έργο στο όποιο επιτελεί ο φορέας «Μαγνήτων Κιβωτός»: «Σέ όποιο έργο επιτελεί η Μητρόπολη βασική επιδίωξη είναι οι συμπράξεις και οι συνεργασίες με φορείς, την Αυτοδιοίκηση. Άλλά και στις σχέσεις με την Πολιτεία, καλώς ή κακώς, δέν μπορούμε να πάμε ποτέ σε ένα μοντέλο Γαλλίας. Θά πάμε πάντοτε με μία συναλληλία. Έχουμε συνείδηση ότι ό καθένας έχει τον δικό του ρόλο».

Η συνέντευξη ολοκληρώθηκε με αναφορά στις χειροτονίες επαγγελματιών, που παράλληλα, με την έργασία τους, θέλουν να προσφέρουν στην Έκκλησία: «Δημιουργήσαμε έναν τέτοιο θεσμό ανθρώπων που κρατούν τό επάγγελμά τους και έγιναν και Ιερείς. Άν δέν τους είχαμε, θά είχαμε μείον 30 κληρικούς. Θά είχαμε πρόβλημα».

Πίστη καί 'Επιστήμη κατά τόν 'Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο

ΤΟΥ ΑΡΧΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ Ι. Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Στίς μέρες μας, μέ ἀφορμή τήν πανδημία, παρατηρείται, ὡς μή ὄφειλε, ὀξεία ἀντιπαράθεση μερίδας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καί μερίδας τῆς ἐπιστημονικῆς κοινότητας. Τό πρῶτο, παίζοντας ἐν οὐ παικτοῖς, ἐπιχειρεῖ νά διαβάλλει τήν ἐπιστήμη καί νά ἀναγάγει τούς τρόπους καί τά μέσα πού προτείνει, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς ὑγειονομικῆς κρίσης, σέ μείζονα πνευματικά ζητήματα, ἐπιδιώκοντας νά περικαρακώσει μία μερίδα πιστῶν σέ μεσαιωνικοῦ τύπου «πνευματικά» ὄχυρά, πού δέν τιμοῦν τήν ἐλευθερία καί τήν ἀρχοντιά τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως. Ἡ δεύτερη, μή σεβόμενη τό δικαίωμα τοῦ λαοῦ νά θρησκευέται καί νά ἐμπιστεύεται πρωτίστως τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, διαβάλλει καί λοιδορεῖ τήν πίστη καί τή Μυστηριακή ἐμπειρία, πιστεύοντας ὅτι, μέ τόν τρόπο αὐτό θά κατοχυρώσει εὐκολότερα τήν αὐθεντία τῆς. Σέ ἀμφότερες τίς μειοψηφικές, εὐτυχῶς, ἀλλά τόσο ζημιογόνες τάσεις, ἀπευθύνθηκε πολλάκις ὁ Μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἀπάνθισμα τῶν ἀπόψεων τοῦ ὁποῦ ὑπενθυμίζουμε, ὡς ταπεινή κατάθεση εὐγνωμοσύνης στή μνήμη του, δεκατέσσερα χρόνια μετά τόν θάνατό του.

Ὁ Χριστόδουλος ἦταν ἀπολύτως ξεκάθαρος στούς διακριτούς ρόλους πίστεως καί ἐπιστήμης. Διεκήρυττε ὅτι «σπὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας δέν συγχέουμε τήν ἐπιστήμη μέ τήν Πίστη καί τή Θρησκεία. Θά μπορούσα νά πῶ, παραλλάσσοντας τόν λόγο τοῦ Κυρίου, ὅτι ἐφαρμόζουμε τό «ἀπόδοτε τά τῆς ἐπιστήμης σπὴν ἐπιστήμη καί τά τοῦ Θεοῦ στόν Θεό». Ἡ Ἐκκλησία μας, κατά τούς αἰῶνες τῆς γέννησης καί ἀνάπτυξης τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης, ὄχι μόνο δέν ἀντετάχθη στίς ἀνακαλύψεις τῆς, ἀλλά οἱ ἴδιοι οἱ κληρικοί τῆς μετέφρασαν στά ἑλληνικά τά νέα ἐπιστημονικά δεδομένα καί ἦσαν οἱ διδάχοι τοῦ Γένους τούς πολύ δύσκολους γι' αὐτό καιρούς τῆς σκλαβιάς στούς Ὀθωμανούς... Στή δική μας Ἐκκλησία δέν θά βρεῖτε περιπτώσεις καταδικῶν, ὅπως αὐτές τοῦ Τζιορντάνο Μπρούνο ἢ τοῦ Γαλιλαίου. Ἀντίθετα, θά βρεῖτε σέ ἐξωνάρθηκες ἱστορημένους τούς Ἀριστοτέλη καί Πλάτωνα, Σόλωνα καί Θουκυδίδη... Ἀπό τήν πλευρά μας, χαίρομαστε γιά τίς ἐπιτυχίες καί γιά τήν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας καί δέν δισταζοῦμε νά ἀξιοποιήσουμε τά ἐπιτεύγματά τους». Παράλληλα, δέν διαπραγματεύτηκε τό δικαίωμα νά «ἐκφράσουμε τίς ἀπόψεις μας ἐπί θεμάτων πού κατά τή γνώμη μας θίγουν τόν ἄνθρωπο, ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, καί τά δικαιώματά του στή ζωή».

Μέ ἄλλη εὐκαιρία, μίλησε γιά τόν τρόπο πού ἡ Ἐκκλησία ἀντιλαμβάνεται τήν ἐπιστήμη καί τόν κοινό κίνδυνο πού ἀντιμετωπίζουν πιστοί καί ἄθεοι: «Ἐάν ἐπιχειρήσει τις νά ἀναμείξη τήν πίστιν ἢ τήν ἀθεΐαν μέ τήν ἐπιστήμην καί τήν λογικὴν θά διαπράξει μέγα λάθος.

Ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία ἀπέφυγε τήν σύγκρουσίν τῆς μέ τήν ἐπιστήμην λόγω τῆς διπλῆς γνωσιολογικῆς μεθοδολογίας τῶν ὀρθόδοξων Πατέρων, ἡ ὁποία θεμελιούται εἰς τήν ὄντολογική διάκρισιν μεταξύ κτιστοῦ καί ἀκτίστου. Διό καί ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία ἀντιμετωπίζει τήν ἐπιστήμην μέ σεβασμόν μὲν, ἀλλ' ἐντός τῶν ὁρίων καί τῶν δυνατοτήτων τῆς. Τήν θεωρεῖ δῶρον Θεοῦ: «Αὐτός ἔδωκεν ἄνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις Αὐτοῦ» (Σοφία Σειράχ, 38, 6). Ὡς τοιοῦτον δῶρον τήν ἀποδέχεται ἐν εὐχαριστίᾳ πρὸς τόν Θεῖον Δωρεοδότῃν, διαλέγεται μετ' αὐτῆς ἄνευ φόβου, χρησιμοποιοῖ τά πορίσματα καί τούς καρπούς αὐτῆς εἰς βοήθειαν τοῦ ἀνθρώπου».

Ἀπευθυνόμενος σ' ἐκείνους πού παραποιοῦν καί ἐρμηνεύουν κατά τό δοκοῦν καί ὄχι κατά τήν ἐρμηνεία τῆς Ἐκκλησίας τούς Ἁγίους Πατέρες, γιά νά θωρακίσουν τόν ἀρνητισμό τους, δαιμονοποιώντας κάθε νέο ἐπιστημονικό ἐπίτευγμα, ἦταν κατηγορηματικός: «Διαφρονῶ μέ ἐκείνους πού ὑποστηρίζουν ὅτι ἐπειδή οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας δέν μίλησαν γιά τήν Ἐπιστήμη καί τήν Ἔρευνα τῶν ἡμερῶν μας ἢ εἶδαν ὀρισμένα θέματα ἐπιστημονικά μέ τίς γνώσεις τῆς ἐποχῆς τους, σημαίνει ὅτι ἐμεῖς ἢ δέν μπορούμε νά ὁμιλήσουμε ἐπ' αὐτῶν ἢ ὅτι

πρέπει νά ἐπιμένουμε στίς ἐπιστημονικές ἀντιλήψεις τους. Οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἔδωσαν τήν εὐφυΐα, τούς Κανόνες τῆς ζωῆς, μᾶς παρέδωσαν τό ὑπόδειγμα τῆς ἀγάπης καί πρό πάντων μᾶς δίδαξαν τή διάκριση στή ζωή μας. Μέ βάση αὐτά τά δεδομένα πορευόμαστε καί ἀνοιγόμαστε στό πέλαγος τῆς προσωπικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς. Γιατί ἡ Ἐκκλησία πορεύεται, δέν ἔχει στατικό χαρακτήρα. Ἄν συνέβαινε αὐτό, θά ἦταν ἀπολίθωμα καί δέν θά μπορούσε νά ἀνταποκριθεῖ στά καθήκοντά τῆς, οὔτε νά ἐπικοινωνήσει μέ τό ποιμνίό Τῆς».

Τέλος, στέλνει σαφές μήνυμα καί σπὴν μερίδα ἐκείνη τῶν ἐπιστημόνων πού ἀσεβοῦν στό δικαίωμα τῶν ἀνθρώπων νά πιστεύουν σπὴ σωστική Χάρη τοῦ Θεοῦ: «Ἡ Ἐκκλησία δέν φοβᾶται τήν μόρφωση καί τήν ἐπιστήμη. Ἄλλωστε, σπὴν ἱστορία Τῆς ἔχουμε ἔξοχα πνεύματα τῆς ἐπιστήμης πού ἐξέφραζαν τή βαθύτατη θρησκευτικότητά τους. Νά θυμίσω αὐτό τό γνωστό λόγιον, τό ὁποῖο λέει ὅτι «ὀλίγη ἐπιστήμη ἀπομακρύνει ἀπό τόν Θεό. Πολλή ἐπιστήμη προσπλησιάζει εἰς Αὐτόν». Ὅσο ὁ ἄνθρωπος μετράει τό σύμπαν, ὅσο μπαίνει στά μυστήρια τοῦ κόσμου, τόσο πιο πολύ ἀναγνωρίζει τήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἡμμάθεια εἶναι αὐτή πού κάνει πολλές φορές τόν ἄνθρωπο νά νομίζει ὅτι τά ξέρει ὅλα καί, ἐπομένως, νά ἀμφισβητεῖ Αὐτόν Τοῦτον τόν Θεόν».

Αἰωνία του ἡ μνήμη!

«Είναι μεγίστη ἄμαρτία νά περ

Εκτενή συνέντευξη σπίν ἐφημερίδα «Ταχυδρόμος» καί σπὶ δημοσιογράφο Γλυκερία Ὑδραίου παραχώρησε (19/12/2021) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀνακεφαλαίωσε τίς σαφεῖς θέσεις του γιὰ τὸν ἐμβολιασμό καί τὴ στάση τῶν ἀρνητῶν, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πανδημίας, ἀλλὰ καί τὴν τήρηση τῶν ὑγειονομικῶν μέτρων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἀναφέρθηκε σπὶ λειτουργία τῶν Σπιτιῶν Γαλήνης καί στίς δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζει σύνολο τὸ κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας αὐτὴ τὴν περίοδο, σπὶν ἐφευρετικότητα τῶν Κληρικῶν μας γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ πνευματικοῦ ἔργου ἐν καιρῷ πανδημίας, ἐνῶ ἐξέφρασε τοὺς φόβους του γιὰ τὸν κίνδυνο ἐνός νέου δικασμοῦ μὲ τὸ πρόσχημα τῆς πανδημίας. Ὁλόκληρη ἡ συνέντευξη ἔχει ὡς ἑξῆς:

TACHYDROMOS: Σαφῆς καί ἐκπεφρασμένη ἡ ἄποψή σας γιὰ τὸν ἐμβολιασμό, ὡς «δῶρο Θεοῦ» γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς πανδημίας, καί τῆς ἐνόπτιας, γιὰ νά ξεπεραστοῦν οἱ δυσκολίες. Γκρίζα «σκιά» στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ὡστόσο, οἱ φωνές τῶν ἀρνητῶν;

ΔΙ: Ἡ ἄποψή μας, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἦταν ταυτισμένη μὲ τίς Συνοδικές ἀποφάσεις καί τίς ὑποδείξεις τῆς ὑπεύθυνης Πολιτείας καί τῆς ἀρμόδιας ἐπιστημονικῆς κοινότητας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς πρωτόγνωρης ὑγειονομικῆς κρίσης. Ἀκολουθήσαμε τὴ φωνὴ τῆς συνειδησέως μας καί τῆς κοινῆς λογικῆς. Γνωρίζετε, ἄλλωστε, ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ μέτρου, πού ἀπεχθάνομαι τίς ἀκρότητες καί τὸν παραλογισμό. Ὅπως συμβαίνει διαχρονικά σέ περιόδους κρίσεων, βρίσκουν κῶρο νά ἐκφραστοῦν καί στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα ἀκραῖες φωνές πού, γιὰ νά δώσουν ἄλλοθι σέ προσωπικὲς ἀνασφάλειες, ἀνομολόγητα «κόμπλεξ», αἴσθημα πνευματικῆς ὑπεροχῆς καί δῆθεν αὐτάρκειας, ἐπικαλοῦνται τὴν πίστη, τὴν ὁποία κακοποιοῦν, τοὺς Πατέρες, τοὺς ὁποίους προκλητικὰ παρερμηνεύουν καί, τελικά, ἐγκλωβίζονται σπὶ φυλακὴ τοῦ φανατισμοῦ πού ἔκτισαν γύρω τους. Εἶπα κι ἄλλες φορές ὅτι θέλει μεγάλη ταπείνωση γιὰ νά παραδεχτεῖ κανεὶς ὅτι βρέθηκε σέ πλάνη, νά ζητήσει συγγνώμη καί νά λογικευτεῖ. Ὅμως, ἡ ταπείνωση εἶναι τὸ μεγάλο ζητούμενο σπὶν ἐποχὴ μας.

TACHYDROMOS: Μετὰ τὴν αὐστηρὴ ἐγκύκλιο πού ἐκδώσατε, «ὡς μὴ ὀφείλατε», ὅπως ἐπισημάνατε, μὲ σαφεῖς συστάσεις πρὸς τοὺς ἱερεῖς, καταλάγιασαν οἱ φωνές πού «τορπιλίζουν» τίς προσπάθειές σας; Συνεχίζεται μὲ πνεῦμα ἐνόπτιας ὁ κοινὸς ἀγώνας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ὑγειονομικῆς κρίσης;

ΔΙ: Οἱ φωνές στίς ὁποῖες ἀναφέραστε, πού ὑπάρχουν, ἄλλωστε, σέ ὅλους τοὺς κῶρους, ἀκόμα καί στὸν ἐπιστημονικὸ, ἦταν καί εἶναι πάντοτε μειοψηφικές. Πρόκειται γιὰ κραυγαλέες ἐξαιρέσεις πού ἐπιβεβαιώνουν τὸν κανόνα. Καί ὁ κανόνας σπὶν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία εἶναι ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Κληρικῶν μας, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, συνταυτίστηκε μὲ τίς ὑποδείξεις μας καί αὐτές τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἔλαβε ὅλα τὰ ἐνδεδειγμένα μέτρα γιὰ τὴν προστασία τῆς δημόσιας ὑγείας στοὺς Ναοὺς, ἐμβολιάστηκε καί πορεύεται ἐν ὑπακοῇ καί ἀσφαλείᾳ. Κάποιοι, ὅμως, ἐξακολουθοῦν νά τραβοῦν τὸν δικὸ τους δρόμο, θεωρώντας ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νά αὐθαιρετοῦν, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν προστασία τῶν ἰδίων καί τοῦ ποιμνίου τους. Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι θὰ μᾶς προστατέψει ὁ Θεός, χωρὶς ἐμεῖς νά ἐνεργήσουμε τὸ παραμικρὸ, εἶναι καί βλάσφημο καί οὐτοπικὸ. Ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε νοῦ, δῶρο πολῦτιμο καί μοναδικό, καί εἶναι μεγίστη ἄμαρτία νά περιφρονοῦμε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ἔδωσε τὴν Ἐπιστήμη καί τὰ ἐργαλεῖα τῆς. Ὅσοι δέ μποροῦν νά δοῦν τὴν παρουσία καί τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ, βρίσκονται σέ μεγίστη πλάνη καί ἐγώ, ὡς ὑπεύθυνος Ποιμένας καί Πνευματικὸς Πατέρας, εἶμαι ὑποχρεωμένος νά λάβω ὅλα τὰ ἀπαραίτητα μέτρα, ἀκόμα καί τὰ πιο αὐστηρά, γιὰ νά ἐπαναφέρω τοὺς Κληρικούς μου σπὶν τάξη. Ἐλπίζω νά μὴν χρειαστεῖ.

TACHYDROMOS: Μὲ τὸ ζήτημα τῆς τήρησης τῶν ὑγειονομικῶν μέ-

τρων σπὶν πρώτη γραμμὴ ἐνδιαφέροντος, τὸ ἐρώτημα πού τίθεται, εἶναι σέ ποῖο βαθμὸ εἶναι ἐφικτοὶ οἱ ἔλεγχοι τῶν ὑγειονομικῶν πιστοποιητικῶν, ἀπὸ τὴ Μητρόπολη Δημητριάδος, στοὺς πιστοὺς πού εἰσέρχονται στοὺς ναοὺς, ἰδιαίτερα στίς γιορτινὲς μέρες;

ΔΙ: Ὅπως ἐπεσήμανα ἤδη, τὰ προβλεπόμενα προστατευτικὰ μέτρα, δηλαδή ἡ χρήση μάσκας ἐντὸς τῶν Ναῶν, ἡ τήρηση τῶν ἀποστάσεων, ἡ χρήση ἀντισηπτικῶν, τηροῦνται μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια καί εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνθαρρυντικὸ τὸ γεγονός ὅτι καί οἱ ἐλάχιστοι ἀντιδρώντες, κατὰ τὸ παρελθόν, ἔχουν κατανοήσει ὅτι οὐδεμία πνευματικὴ προέκταση ἔχει ἡ τήρησή τους. Δέν τίθεται, δηλαδή ζήτημα πίστεως.

Ὅσον ἀφορᾷ στὸν ἔλεγχο τῶν ὑγειονομικῶν πιστοποιητικῶν, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἡ Ἱερά Σύνοδος κατέστησε σαφές ὅτι εἶναι ἀνέφικτος ἐκ μέρους τῶν στελεχῶν τῶν ἐνοριῶν μας. Ἀπὸ μόνη τῆς μιά τέτοια διαδικασία ἐμπεριέχει τὸ στοιχεῖο τοῦ ἀποκλεισμοῦ καί τῆς διακρίσεως ὅσων δέν πληροῦν τίς προϋποθέσεις πού τὸ Κράτος ἔθεσε πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτό. Σπὶν Ἐκκλησία, ὅμως, δέν ἀποκλείουμε κανέναν, οὔτε διακρίνουμε τοὺς ἀνθρώπους καθ' οἷονδιποτε τρόπο. Ὁ ρόλος τῶν Κληρικῶν μας εἶναι ἐνωτικὸς, θεραπευτικὸς καί συμβουλευτικὸς. Δέν μπορούμε νά ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς μας νά ἔλθουν σέ ἐνδεχόμενη ἀντιπαράθεση μὲ τὸ ποίμνιό τους. Ἀλλὰ οὔτε οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐπίτροποι καί τὰ λοιπὰ ἐνοριακὰ στελέχη μποροῦν νά παίξουν τὸν ρόλο τοῦ ἐλεγκτῆ, ἀφοῦ εἶναι ἐθελοντές, πού προσφέρονται μὲ ἀγάπη στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἐλεγκτικὸ ἔργο ἀνήκει στὸ Κράτος, τὸ ὁποῖο ἔχει τοὺς τρόπους καί τοὺς μηχανισμούς νά διενεργήσει ὁποιοὺς ἐλέγχους ἐπιθυμεῖ, ἐκτός, βέβαια, τῶν Ἱερῶν Ναῶν.

TACHYDROMOS: Μὲ τὰ Χριστούγεννα πρὸ τῶν πυλῶν, ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία καλεῖται νά στηρίξει ἑκατοντάδες ἄπορες οἰκογένειες. Ἡ μείωση τῶν ἐσόδων στὸ παγκάρη, σέ συνάρτηση μὲ τίς ἀνατιμήσεις «φωτιά» σέ ἐνέργεια καί ἀγαθὰ, αὐξάνουν τὸν βαθμὸ δυσκολίας γιὰ τὴ λειτουργία τῶν Σπιτιῶν Γαλήνης καί τὴ διανομὴ ἐορταστικῶν δεμάτων μὲ τρόπο;

ΔΙ: Ὅλα ὅσα περιγράφετε εἶναι μιά πραγματικότητα, τὴν ὁποία, ὅμως, δέν ἀντιμετωπίζουμε γιὰ πρώτη φορά. Οὐδέποτε, ὅμως, οἱ δυσκολίες καί οἱ ἔκτακτες καταστάσεις μπόρεσαν νά κάμψουν ἢ νά ἀναστείλουν τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας μας νά σταθεῖ ἀρωγὸς καί συμπαράστατος στοὺς ἐμπερίστατους ἀδελφούς μας, στηρίζοντας, κατὰ τὸ δυνατόν, τίς πολλὲς τους ἀνάγκες. Καί αὐτὸ εἶναι μιά ἀκόμα ἀπόδειξη ὅτι τὸ φιλανθρωπικὸ καί κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι εὐλογημένο, γι' αὐτὸ καί συνεχίζει στὸν χρόνο. Βέβαια, ὀφείλουμε νά ἐπαινέσουμε τὸν λαὸ μας διότι στηρίζει διαχρονικά αὐτὸ τὸ ἔργο, τὸ ἐκτιμᾷ, τὸ ἀγαπᾷ, συμπαρίσταται στὸν καθημερινὸ ἀγῶνα τῶν ἐφημερίων μας, τῶν ἐθελοντριῶν μας νά φανοῦμε ἀντάξιοι τῶν περιστάσεων. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, πρέπει ἅπαντες νά γνωρίζετε ὅτι ἡ διαχείριση τῶν οικονομικῶν τῶν Ναῶν μας, ἀκόμα καί τῶν περιορισμένων τούτῃ τὴν ἐποχῇ, εἶναι χρηστὴ, προσεκτικὴ, εὐλαβικὴ, γι' αὐτὸ καί καρποφορεῖ. Στὰ χέρια τῆς Ἐκκλησίας τὸ λίγο γίνεται πολὺ. Γι' αὐτὸ, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτῆ, θέλω νά εὐχαριστήσω ἀπὸ καρδιάς τὸν εὐλογημένο λαὸ μας καί νά τὸν καλέσω καί αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα νά μὴ ξεχάσει τὸν πονεμένο, πεινασμένο, ἄστεγο, φυλακισμένο ἀδελφὸ καί νά μᾶς βοηθήσει, γιὰ νά τὸν βοηθήσουμε.

TACHYDROMOS: Ἡ πρωτοφανὴς ὑγειονομικὴ κρίση, πού ἔχει προκαλέσει δυσάρεστες ἀνατροπὲς καί ἐπιπτώσεις σέ ὅλους τοὺς τομεῖς, ἔχει ἀναδείξει, ἄραγε, ἀθέατες πτυχές τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ρόλου καί ἔργου;

ΔΙ: Ἡ ὑγειονομικὴ κρίση, γιὰ νά εἶμαστε εὐλικρινεῖς, ἔχει ἀναδείξει χρόνιες παθογένειες, ἔχει προκαλέσει μεγάλη δυσκολία σπὶν ἀνάπτυξη καί διευθέτηση τοῦ πνευματικοῦ, νεανικοῦ καί κοινωνικοῦ μας ἔργου, ὅμως, δημιούργησε καί εὐκαιρίες νέας ποιμαντικῆς προ-

Ιφρονοῦμε τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΣΤΟΝ «ΤΑΧΥΧΡΟΜΟ»

σέγγισης. Οἱ Κληρικοί μας ἔχουν ἐπιδείξει θαυμαστή ἐφευρετικότητα καί μέσῳ τοῦ διαδικτύου κάνουν κοινωνούς τῆς Λειτουργικῆς ζωῆς καί τῶν πνευματικῶν μας συνάξεων πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι, γιά τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο λόγο, δέν ἐκκλησιάζονται ὅσο καί ὅπως παλαιότερα. Ἄκόμα καί στό κομμάτι τῶν πολιτιστικῶν καί καλλιτεχνικῶν μας δράσεων, ὅπως συμβαίνει π.χ. μέ τή Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ἔχουμε ἐπιδείξει ἐξαιρετικά ἀντανακλαστικά, ὥστε κανείς νά μή μείνει μακριά ἀπό τήν τέχνη πού ἀγαπᾷ, εἴτε θέλει νά σπουδάσει διά ζωῆς, εἴτε ἀπό τό ἀσφαλές περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ του, μέσῳ διαδικτύου. Συμβαίνει καί ἐδῶ αὐτό πού ἀκούγεται κατά κόρον τοῦτον τόν καιρό, ὅτι ἡ κρίση γεννᾷ εὐκαιρίες καί ὁδηγεῖ σέ νέες πρωτοβουλίες, πού πρέπει νά κρατήσουμε ζωντανές καί σπίν μετά covid ἐποχή.

ΤΑΧΥΧΡΟΜΟΣ: Τί σᾶς προβληματίζει περισσότερο, ὡς Ποιμενάρχη, εἰδικά στή περίοδο πού διανύουμε;

ΔΙ: Μέ προβληματίζει ἔντονα καί μέ φοβίζει ὁ κίνδυνος ἑνός νέου δικασμοῦ, ἡ διασάλευση τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης καί ἐνότητας, μέ τό πρόσχημα τῆς πανδημίας, ὅσο καί ἡ ἔξαρση τῆς βίας, σέ ὅλες τίς μορφές τῆς, αὐτή τήν ἐποχή. Βλέπουμε μεμονωμένους ἀνθρώπους ἢ ὀργανωμένες ομάδες, πού ἐκμεταλλεύονται τήν κρίση καί ἐφαρμόζουν βίαιες καί ἀντικοινωνικές συμπεριφορές, καταδικασμένες στό ὑποσυνείδητό μας, πού ζυποῦν, ὅμως, τραγικές μνημες ἀπό τό πρόσφατο παρελθόν. Ὁ διάβολος, ξέρετε, σπίν ἀναμπουμπούλα χαίρεται. Ὅλοι οἱ ὑπεύθυνοι φορεῖς, Πολιτεία, Ἐκκλησία, Δικαιοσύνη, Ἐκπαίδευση, πρέπει νά ἐνεργήσουμε ἄμεσα καί συνεργατικά, γιά νά ἀποτρέψουμε μή ἀναστρέψιμα κακά. Ὅμως καί ἡ βία λαμβάνει ἀνησυχητικές διαστάσεις, καί μάλιστα μέσα σπίν οἰκογένεια. Ἀπό τήν ἀρχή τῆς πανδημίας κρούαμε, ὡς Ἐκκλησία, τόν κῶδωνα τοῦ κινδύνου, ὅταν βλέπαμε ὅτι τὰ μέτρα πού λαμβάνονταν ἀφοροῦσαν μόνο σπίν προστασία τῆς σωματικῆς ὑγείας, ἀφήνοντας στό περιθώριο τήν ψυχική ὑγεία, πού εἶναι τό ἐξίσου μεγάλο θῦμα αὐτῆς τῆς περιπέτειας. Πρός τόν σκοπό αὐτό ἐργάζονται φιλότιμα οἱ Πνευματικοί μας, οἱ ὅποιοι ἀόκνως

συνεχίζουν τό ἔργο τῆς πνευματικῆς πατρότητας, σπηρίζοντας τίς ψυχές, πού ὑποφέρουν ἀπό τούς δαίμονές τους αὐτή τήν ἐποχή.

ΤΑΧΥΧΡΟΜΟΣ: Εἴχατε δηλώσει σέ παλαιότερο κήρυγμά σας ὅτι «βγαίνουμε ἀπό τήν ἐντατική τῆς ὑπομονῆς». Παρακολουθώντας τήν ἐξέλιξη τῆς πανδημίας καί τήν πορεία τῶν κρουσμάτων, ἐκτιμᾶτε ὅτι ἀπέχει πολύ ἡ ἐπιστροφή σπίν καθημερινότητα;

ΔΙ: Φαίνεται ὅτι ἡ παραμονή μας σ' αὐτή τήν «ἐντατική» θά κρατήσει περισσότερο ἀπό ὅσο θέλαμε ἢ νομίζαμε. Ἀλλά, σπίν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ Ὑπομονή εἶναι μεγίστη ἀρετή, πεδίο καί χρόνος ἐσωτερικῆς ἐργασίας, μελέτης τῶν δεδομένων καί λήψης ἀποφάσεων γιά τήν ἐπόμενη ἡμέρα. Ἄς μὴν ἀφήσουμε τόν χρόνο αὐτόν νά πάει χαμένος. Ἡ Ὑπομονή κτίζει τίς ψυχές, ἀλλά καί μέσα ἀπ' αὐτήν ὁ ἄνθρωπος κερδίζει τήν ψυχή του. Δέν ξέρω ἂν ἡ καθημερινότητα θά εἶναι ποτέ αὐτή πού ξέραμε. Τό σίγουρο εἶναι πῶς πρέπει νά μᾶς βρεῖ πῶς ἰσορροπημένους, ὅπωςδήποτε ἐνωμένους, καλύτερους Χριστιανούς.

ΤΑΧΥΧΡΟΜΟΣ: Τί εὐχεστε ἐνόψει τῶν ἑορτῶν καί τῆς νέας χρονιάς πού θά ἀνατεῖλει σέ λίγες μέρες;

ΔΙ: Φέτος θά γιορτάσουμε τὰ Χριστούγεννα μέ τούς Ναούς μας ἀνοικτούς, μέ ἐλευθέρη, καί μέ κανόνες, τή Θεία Λατρεία. Ἄς δοξάσουμε τόν Θεό γι' αὐτό, γιατί δέν ἐπέτρεψε νά ζήσουμε ξανά τήν περσινή ὀδυνηρή ἐμπειρία. Ἄς εἶναι Χριστούγεννα βαθειᾶς ἰκεσίας καί ἔντονης παρακλήσης σ' Ἐκεῖνον πού κένωσε τόν ἑαυτό Του κι ἔγινε δοῦλος σάν κι ἐμᾶς, γιά τή σωτηρία μας, νά σταθεῖ παρηγορητής σ' ἐκείνους πού ἔχασαν τὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα ἀπό τήν πανδημία, ἰατρός καί θεραπευτής σέ ὅσους δοκιμάζονται στό κρεβάτι τῆς ἀγωνίας, ἐμπνευστής σέ ἐκείνους πού ἀναλώνονται στά Νοσοκομεία καί στά πειραματικά ἐργαστήρια, ἀναζητώντας τήν ὀριστική λύση στόν γρίφο τοῦ ἰοῦ, οὕτως ὥστε τό νέο ἔτος 2022 νά εἶναι γιά ὅλους ἀπελευθερωτικό καί σωτήριο. ●

Βιβλιοπαρουσίαση

π. Σπυρίδωνα Βασιλάκου

ΑΠΟ ΤΑ ΡΗΧΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ...

Πνευματικό ἡμερολόγιο

Εἶναι πασίγνωστο ὅτι οἱ πῶς ξεκάθαρες καί ἀποδεκτές ἀλήθειες τῆς πίστεως μας ἐκφράζονται μέ τήν ἀπλότητα τῶν χρωμάτων, τῶν ἡχῶν, τοῦ ρυθμοῦ, τῆς ἀρμονίας. Γι' αὐτό καί μέσα στόν ὀρθόδοξο ναό συναυτοῦμε ὅλα αὐτά τὰ θεμελιακά γνωρίσματα τῆς Τέχνης: Τίς εἰκόνες, τό θυμίαμα, τή μελωδία τῶν ἐκφωνήσεων, τῶν ἀπαγγελιῶν καί τῶν ὕμνων. Ὁ ἀρμονικός συνδυασμός τους παίρνει τήν ψυχή τοῦ πιστοῦ, τήν προετοιμάζει καί τήν ὁδηγεῖ στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Τά βαρύγδουπα κηρύγματα καί οἱ κραυγές καί κουράζουν καί ἀπωθοῦν. Ἐνίστε καί ἐκδιώκουν.

Ἡ μουσικότητα καί ἡ μελωδικότητα τῶν λέξεων ἐλκύουν ἐνῶ ὡς ὄχημα ἀσφαλές ὁδηγοῦν σπίν ἀλήθεια. «Ἀπλούς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ», ἔγραψε ὁ Βακχυλίδης. Καί ἐπειδή ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀπλή, δέν

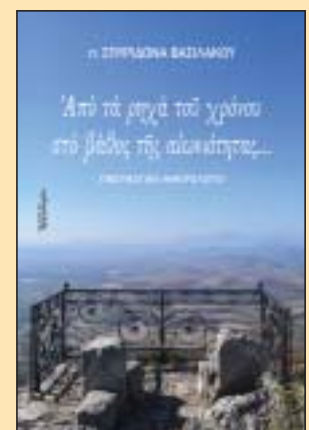
χρειάζεται περίτεχνους καί ἡχηρούς ἀκροβατισμούς τῆς λογικῆς γιά νά τήν φθάσεις. Ὁ φλοῖσβος τῶν κυμάτων, μέ τήν ἀρμονική περιοδικότητά του, τό κελάδημα τοῦ ὠδικοῦ ππνοῦ, ὁ ἦχος τοῦ ἀέρα πού φυσᾷ πλονγοῦν τήν ψυχή πρὸς τὰ ἄνω.

Μέ βάση αὐτή τή «λογική» ἔγραψε, πιστεύω, ὁ π. Σπυρίδων Βασιλάκος τό βιβλίο του. «Ἀπό τὰ ρηχά τοῦ χρόνου, στό βάθος τῆς αἰωνιότητας». Παίρνοντας ἀφορμή ἀπό σημαντικές θρησκευτικές γιορτές τοῦ ἔτους, κάνει μιά διαδρομή μέ σκέψεις σχετικές μέ αὐτές καί μέ τίς ἐποχές πού τίς γιορτάζουμε. «Τέρπειν ἅμα καί διδάσκειν». Ὁ π. Σπυρίδων ἄδει. Καί μέσα ἀπό ἄσματά του ξεπηδοῦν, μαζί μέ τή μελωδία, καί οἱ ιδέες. Ἀνάλαφρα, ἤρεμα. Χωρίς βροντές καί ἀστραπές.

Ἐνα βιβλίο χαρᾶς, ρυθμοῦ καί ἀρμονίας. Οἱ ἐκδόσεις «Ἀρονταρῆκι» μᾶς κάνουν μ' αὐτό ἕνα εὐχάριστο δῶρο γιά τό καλοκαίρι. Καί μᾶς δίνουν τήν εὐκαιρία νά δοῦμε πῶς συναντῶνται ὁ Ὅμηρος, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καί ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος.

Τό βιβλίο κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ» σέ ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα ἐκκλησιαστικῶν εἰδῶν καί στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ» (τηλ.: 24210-32916).

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

12ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΧΟΡΩΔΙΩΝ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Με εξαιρετική επιτυχία πραγματοποιήθηκε (19/12), στον Ἱερό Ναό Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Βόλου, τό 12ο Φεστιβάλ Βυζαντινῶν Χορωδιῶν, πού διοργάνωσε ὁ Σύνδεσμος Ἱεροσαλιτῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος «Ὁσῖος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης», παρουσία τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου καί πλήθους φιλόμουσων ἀκροατῶν. Τό Φεστιβάλ προλόγισε ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου κ. Δημήτριος Χατζηγεωργίου, Θεολόγος, Καθηγητής Βυζ. Μουσικῆς καί Πρωτοψάλτης τοῦ φιλοξενούντος Ναοῦ, ἐνῶ γιά τό νόημα τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων μίλησε ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου π. Ἀπόστολος Μόναχος, Θεολόγος-Ἐκπαιδευτικός. Ἀκολούθησε τό μουσικό πρόγραμμα, στό ὁποῖο συμμετείχαν κατά σειρά οἱ ἑξῆς χορωδίες:

Α. Τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ὑπό τή διεύθυνση τοῦ Πρωτοψάλτου καί Καθηγητοῦ κ. Εὐσταθίου Γραμμένου.

Β. Τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης & Τυρνάβου, ὑπό τή διεύθυνση τοῦ Πρωτοψάλτου καί Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Μαυρομάτη.

Γ. Ὁ γυναικεῖος χορός «Αἱ Ἄδουσαι», ὑπό τή διεύθυνση τῆς Δομεστίκαινας, Δρ. Σέβης Μαζέρα-Μάμαλη, καί

Δ. Τοῦ Συνδέσμου Ἱεροσαλιτῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος «Ὁσῖος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης», ὑπό τήν δ/ση τοῦ Πρωτοψάλτου καί Καθηγητοῦ κ. Δημητρίου Κατσικλή.

Ὅλες οἱ Χορωδίες ἀπέδωσαν θαυμάσια τό πρόγραμμά τους, τό ὁποῖο περιελάμβανε ὡς ἐπί τό πλεῖστον ὕμνους τῆς ἐπερχόμενης ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, γι' αὐτό καί δικαίως κέρδισαν τό θερμό χειροκρότημα τῶν συμμετεχόντων. Τό Φεστιβάλ ἔκλεισε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος συνεχάρη τίς χορωδίες γιά τήν ἀφοψη ἐκτέλεση τοῦ προγράμματός τους καί ἐξέφρασε τή χαρά του, διότι, μετά ἀπό δύο χρόνια διακοπῆς τῶν καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων στόν τόπο μας, λόγῳ τῆς πανδημίας, «ἐπανήλθαμε καί αὐτό ἀποδεικνύει ὅτι δέν χάθηκε ἡ ἐλπίδα, ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχασε τόν βηματισμό της καί τή ζωή της».

ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Στόν Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Ν. Ἰωνίας λειτούργησε τήν Κυριακή μετά τήν Χριστοῦ Γέννηση, ἐορτή τῆς Συνάξεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησία. Στό τέλος τοῦ Ὁρθρου ὁ Σεβασμιώτατος προεχείρισε σέ Ἀναγνώστη μιά ἐξέχουσα προσωπικότητα τῆς Τοπικῆς μας κοινωρίας καί Ἐκκλησίας, τόν ἐκλεκτό παλαίμαχο Ἐκπαιδευτικό καί τ. Λυκειάρχη κ. Ἀλέξανδρο Δημητρόπουλο, Φιλολόγο. Στήν προσλαλιά του ὁ Ποιμενάρχης μας παρατήρησε ὅτι εἶναι ἡμέρα μεγάλης χαρᾶς καί γιά τόν ἴδιο ἡ σημερινή, κατά τήν ὁποία χειροθετεῖ σέ Ἀναγνώστη ἕνα ἐκλεκτό μέλος τῆς τοπικῆς κοινωρίας καί τῆς ἐκπαιδευτικῆς κοινότητας, πού διετέλεσε «ἡ ψυχή» τῆς περίφημης Βολιώτικης Χορωδίας, ἐπί σειρά ἐτῶν, ἐνῶ εἶναι σημαῖον στέλεχος τοῦ φορέα Πολιτισμοῦ τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας «Μαγνήτων Κιβωτός». Τήν Κυριακή μετά τά Φῶτα (9/1) ὁ Σεβασμιώτατος λειτούργησε στόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἀγίου Νικολάου Βόλου, ὅπου τέλεσε τήν εἰς Ἀναγνώστην Χειροθεσία τοῦ κ. Ἐλευθερίου Κακαζιάνη, 42 ἐτῶν, ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐγγάμου καί πατέρα δύο τέκνων, ἀνθρώπου μέ ἔντονη πνευματική ζωή καί ὑποδειγματική εὐλάβεια. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐξῆρε τήν ὑπαρξη καί λειτουργία εὐλογημένων καί εὐσεβῶν οικογενειῶν, στήν ἐποχή μας τῆς πολυποικίλης κρίσης καί ἀμφισβήτησης τῶν ἀξιών, καί ἐπαίνεσε τόν νέο Ἀναγνώστη διότι, ἀπό κοινοῦ μέ τή σύζυγό του, ἀνατρέφουν τά παιδιά τους ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου καί βιώνουν τήν ἐν Χριστῷ ζωή μέσα στήν Ἐκκλησία.

ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

Στόν Ἱερό Ναό Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ Βόλου λειτουργήσε τήν Κυριακή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Στό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος παρατήρησε ὅτι «καθώς πλησιάζουμε στά Χριστούγεννα, ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νά βιώσουμε τό μυστήριο τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπο, καθώς ὁ Θεός γίνεται ἕνας ἀπό ἐμᾶς, γιά νά γίνει ἡ ἑνσαρκή ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης Του. Μόνο ὅταν βιώσουμε αὐτή τήν ἀγάπη, πού δέν σχετίζεται μέ τόν ἀτομισμό, τότε ὁ κάθε ἄλλος γίνεται ὁ Παράδεισός μας. Καλούμαστε νά ζήσουμε τό μυστήριο μέ χαρά παρά τήν ἐποχή τῆς μεγάλης θλίψης. Γι' αὐτό πρέπει νά ἐμπιστευθοῦμε τήν Ἐκκλησία καί νά προχωρήσουμε μέ πίστη, καθώς πρόκειται γιά τό μυστήριο τῆς πίστεως. Τούτη τήν ἐποχή ὑποκύψαμε στόν πειρασμό τῆς καχυποψίας, πού ὀδηγεῖ στόν δικασμό, πού καταστρέφει τίς σχέσεις μας μέ τόν ἑαυτό μας καί τούς ἄλλους. Ἄν ξεφύγουμε ἀπό τήν καχυποψία καί ἀποκτήσουμε ταπεινή συνείδηση ἁμαρτωλότητας, θά μπορούσαμε νά ζήσουμε μοναδικά Χριστούγεννα...». Κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ Σεβασμιώτατος προεξέτισε σέ Πρωτοπρεσβύτερο τόν ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ π. Νικήτα Πράσινο, Θεολόγο, ἐξαίροντας τό ἱερατικό του ἦθος, τήν πολυτεκνία του καί τήν πλούσια προσφορά του στήν ἐνορία, κυρίως στήν λειτουργία τοῦ Σπιτιοῦ Γαλήνης, στό ὁποῖο εἶναι υπεύθυνος. Στό τέλος, διένειμε Χριστουγεννιάτικα δῶρα στά παιδιά πού συμμετέχουν στίς κατηχητικές δράσεις τῆς ἐνορίας.

ΝΕΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ ΑΓΙΑΣ

Στήν ἐκλογή νέου Ἡγουμένου προχώρησε (4/1) ἡ ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Παντελεήμονος Ἀγίας μετά τήν πρό ἡμερῶν εἰς Κύριον ἐκδημία τοῦ Μακαριστοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Καζαντζίδη, ὕστερα ἀπό μακροχρόνια ἀσθένεια. Νέος Ἡγούμενος ἐξελέγη ὁ Ἀρχιμ. Νικόδημος Ἀγαθονίκου. Ἀπό κοινοῦ μέ τόν Μακαριστό π. Αἰμιλιανό ἀνέλαβαν πρό πολλῶν ἐτῶν τίς τύχες τῆς ἐγκαταλειμμένης Μονῆς, τήν ἀνοικοδόμησαν καί συνέστησαν ἐκλεκτή ἀδελφότητα, πού συνεχίζει τή μακρά μοναστική παράδοση τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας στήν ἐπαρχία Ἀγίας. Ἐν τῷ μεταξύ σέ κλίμα βαθεῖας συγκίνησης τελέσθηκε (8/1) τό τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο τοῦ Μακαριστοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ Καζαντζίδη, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Στήν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἐξέφρασε τήν εὐγνωμοσύνη του στόν Θεό, «διότι χάρισε στήν Τοπική μας Ἐκκλησία

τόν Μακαριστό π. Αἰμιλιανό, πού ὑπῆρξε δῶρο Θεοῦ ἰδιαίτερα στήν Ἀρχιερατική Περιφέρεια τῆς Ἀγίας. Μαζί μέ τόν συμμοναστή του π. Νικόδημο ἐπανεφέραν τή μοναστική παράδοση στήν ἱστορική αὐτή Μονή, τήν ὁποία οὐσιαστικά ἐπανίδρυσαν, καί θεμελίωσαν μέ γερά θεμέλια τή σημερινή Ἀδελφότητα. Ὑπῆρξε συνετός Γέροντας, ἀπόλυτα ἀφιερωμένος στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διακριτικός, ὑπάκουος, συνεργάστηκε μαζί μας, χωρίς καμία δυσκολία, ἀδιάκοπα καί ἀδιατάρακτα. Ὑπῆρξε ὑπόδειγμα βιοτῆς, γαλούχησε καί ἐξομολόγησε πλήθη πιστῶν, ἔδωσε κουράγιο καί ταυτόχρονα, κατά τήν περίοδο τῆς ἀσθενείας του, δίδαξε τήν ὑπομονή καί τή ζωντανή προσευχή». Ὁ Σεβ. κ. Ἰγνάτιος συνεχάρη τήν Ἀδελφότητα γιά τήν ἐκλογή τοῦ νέου Ἡγουμένου Ἀρχιμ. Νικόδημου Ἀγαθονίκου, «ὁ ὁποῖος, μέ τήν εὐχή τοῦ Γέροντά του, θά ἀκολουθήσει τά δικά του χνάρια, θά βάλει ὅμως καί τή δική του προσωπική σφραγίδα στή Μονή καί στήν εὐρύτερη ἐπαρχία. Ἔτσι, ἀναπαύεται ἡ ψυχή τοῦ π. Αἰμιλιανοῦ καί εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἀποκτήσαμε ἕναν ἀκόμα πρεσβευτή, πού προσεύχεται γιά ἐμᾶς, προγεγόμενος τοῦ Παραδείσου».

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Τήν Πρωτοχρονιάτικη Βασιλοπιτά τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας εὐλόγησε (31/12) στόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἀγίου Νικολάου Βόλου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Στήν τελετή παρέστησαν κληρικοί τῶν ἐνοριῶν τοῦ Βόλου καί τῶν Ἀρχῶν, τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης καί ἀρκετοί λαϊκοί ἀδελφοί. Στή σύντομη προσλαλιά του ὁ Σεβασμιώτατος παρατήρησε τά ἑξῆς:

«Διήλθαμε μέ δυσκολία τή χρονιά πού πέρασε. Ἐν τούτοις, σφυρηλατήσαμε τήν ἐνόπιτά μας, ὁ καθένας ἔκανε ἀπό τήν πλευρά του τό καλύτερο δυνατό γιά τήν ὑγεία, πού εἶναι ἴσως τό μέγιστο ἀγαθό στή ζωή μας σήμερα. Εἴμαστε σοφότεροι τή χρονιά πού ἔρχεται, γιατί ξέρουμε ὅτι ἡ ὑγεία μας εἶναι εὐθραυστη κι ἔτσι μπορούμε ν' ἀξιοποιοῦμε τόν χρόνο

πού ὁ Θεός μᾶς δωρίζει γιά νά κάνουμε καλό, γιά νά προσφέρουμε ἀγάπη. Σέ ὅ,τι μᾶς ἀφορᾶ, θά συνεχίσουμε μέ αὐτό τό πνεῦμα καί θέλω μέ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, πέρα ἀπό ὅλα τά ἄλλα νά ζητήσω καί μία συγγνώμη, ἐάν κάτι παραλείψαμε, ἐάν κάτι δέν κάναμε σωστά, γιατί ἔτσι πρέπει νά βαδίζουμε, κάνοντας κάθε φορά τήν αὐτοκριτική μας καί ταυτόχρονα, παλεύοντας ὅλοι μαζί γιά νά γίνουμε καλύτεροι καί σοφότεροι, πιά δοτικοί, σ' αὐτό πού ἔχει ἀνάγκη ἡ κοινότητα μας. Εὐχομαι νά εἶναι εὐλογημένη ἡ χρονιά καί νά δώσει ὁ Θεός τοῦ χρόνου, τούτη τή μέρα, τό χαμόγελό μας νά εἶναι φανερό σέ ὅλους». Ἀκολουθῶς, ὁ Σεβασμιώτατος εὐλόγησε τή Βασιλοπιτά καί διένειμε σέ ὅλους τήν πρωτοχρονιάτικη εὐλογία.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 39ο • Ἀρ. Φύλλου 489-490 • Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2022

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνάτιος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου
Φιλολογική ἐπιμέλεια: Χρῆστος Δ. Ξενάκης
Υπεύθυνος κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου
Μηχανογράφηση: Βασιλική Ἀντωνάκη

Ἐκτύπωση & Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ

Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος
Τηλέφωνο: 24210 93500 • Fax: 24210 67903
Internet: www.imd.gr
E-mail: press@imd.gr

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Με λαμπρότητα, ιεροπρέπεια καί προσεκτική τήρηση τῶν μέτρων γιά τήν προστασία τῆς δημόσιας ὑγείας ἐορτάσθηκε στόν Βόλο ἡ μεγίστη ἐορτή τῶν Θεοφανείων, μέ ἐπίκεντρο τόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου. Τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος παρουσίᾳ πλήθους εὐλαβοῦς λαοῦ. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος τέλεσε τήν Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων παρουσίᾳ τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν, Λιμενικῶν, Ἀστυνομικῶν καί Πυροσβεστικῶν Ἀρχῶν. Στή σύντομη ὁμιλία του ὁ Σεβ. κ. Ἰγνάτιος τόνισε ὅτι «θά καθαγιάσουμε καί φέτος τά ὕδατα στή θάλασσα, ὅπως ἐπιτάσσει ἡ Παράδοσή μας, ὅμως, τούτη πῆ χρονιά θά τό πράξουμε μέ λιτότητα καί προσοχή. Γνωρίζουμε ὅτι ἡ πανδημία συνεχίζεται. Τή μάχη πῆ δίνουμε καθημερινά ὅλοι μαζί. Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τήν προσπάθεια πού καταβάλλετε καί εὐχομαι, ἀπό τά βᾶθη τῆς καρδιάς μου, νά τελειώσει αὐτή πῆ χρονιά αὐτή ἡ τόσο ἐπίπονη ἐμπειρία. Ἄς κάνουμε μιά τελευταία προσπάθεια. Ὡς Ἐπίσκοπος καί Πατέρας σας, σᾶς καλῶ, ὅσοι δέν ἐμβολιαστήκατε, κάντε το ἔστω καί τώρα. Ἐπιτέλους, σταματήστε νά παρασύρεστε ἀπό ἀνθρώπους πού πῆραν πάνω τους πολύ μεγάλο βᾶρος θανάτων συνανθρώπων μας, ὡς μή ὀφείλε. Ἐλάτε, ἐνωμένοι νά ὀλοκληρώσουμε τήν προσπάθεια. Ἡ σημερινή εἶναι ἡ καί ἑξοκίνη ἐορτή τῆς ἐνόπτιος. Ἐνώνεται ἡ γῆ μέ τόν οὐρανό, ὁ Θεός μέ τόν ἀνθρώπο. Ἀλίμονο ἂν δέν ἐνωθούμε καί μεταξύ μας. Γι' αὐτό, ἄς ἀποφασίσουμε ὅλοι μαζί νά τελειώσουμε μέ τήν πανδημία, χάριν ὅλης τῆς κοινότητάς μας, ὅλων ὅσοι προσπαθοῦν νά ἐπιβιώσουν μέ δυσκολίες αὐτή πῆ ἐποχή». Ἀκολούθησε σύντομη λιτανεία πρὸς τήν παραλία τοῦ Βόλου, ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος, ἀπό εἰδικῆς ἐξέδρας, ἔριξε τόν Σταυρό στή θάλασσα καί ἀγίασε τά ὕδατα, προσφέροντας εὐλογία, χαρά καί αἰσιοδοξία στά πλήθη τοῦ λαοῦ μας, πού συμμετείχαν στήν ἰδιαίτερη αὐτή τελετή. Ἐπτά ἄνδρες βούτηξαν στά νερά τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου καί ὁ Σεβασμιώτατος σέ ὅλους προσέφερε τήν εὐλογία τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ΛΑΜΠΡΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

Μέ τή δέουσα λαμπρότητα καί ιεροπρέπεια γιορτάσθηκαν φέτος τά Χριστούγεννα στόν Βόλο, μέ ἐπίκεντρο τόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Βόλου, ὅπου τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς τελέσθηκε ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἐσπερινός τῶν Χριστουγέννων, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Τόν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Ἀρχιμ. Φιλοκλήμων Σταμόπουλος-Σαμαράς, ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Βόλου. Στό τέλος τοῦ Ἐσπερινοῦ ὁ Σεβασμιώτατος εὐχίθηκε πατρικῶς στούς πιστούς. Ἀνήμερα τῆς μεγάλης ἐορτῆς ὁ Σεβ. κ. Ἰγνάτιος λειτούργησε στόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Βόλου, παρουσίᾳ πλήθους εὐσεβοῦς λαοῦ. Κατά τή Θεία Λειτουργία ἀναγνώσθηκε τό ἐόρτιο Μήνυμα τοῦ Ποιμενάρχου μας, ὁ ὁποῖος στό τέλος τῆς Λειτουργικῆς Συνάξεως ἀπευθύνθηκε καί πάλι στόν λαό μας ὡς ἑξῆς: «Ἡ σημερινή εἶναι ἡμέρα χαρᾶς, γιατί εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς θεώσεώς μας. Ὁ Θεός γίνεται ἀνθρώπος γιά νά γίνουμε μαζί Του Θεοί. Εἶναι ἡμέρα τῆς ἐνόπτιος, πού τόσο ἔχουμε ἀνάγκη τοῦτο τόν καιρό. Εἶναι ἡ αὐγή τῆς ἐλπίδας γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Μή λησμονήσουμε, ὅμως, σήμερα τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πόνου. Νά προσευχη-

θοῦμε γιά ὅσους βρίσκονται στό κρεβάτι τοῦ πόνου, εἴτε ἀπό τήν πανδημία, εἴτε ἀπό ἄλλη ἀσθένεια. Μή λησμονήσουμε τοὺς ἀγαπημένους κεκοιμημένους ἀδελφούς μας. Μαζί τους κοινωνοῦμε σήμερα τή χαρά μας κι αὐτό εἶναι βέβαιο. Αὐτή πῆ χαρά ἔχουμε ἀνάγκη γιά νά συνεχίσουμε τόν ἀγώνα κι ἂν ὑπάρχουν οἱ σκιές καί τά σύννεφα κι αὐτά θά φύγουν μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀρκεῖ νά σταθοῦμε ἀντάξιοι τῶν περιστάσεων».

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΝΕΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ

Στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Βόλου λειτούργησε (16/1) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος καί τέλεσε τήν εἰς Διάκονο χειροτονία τοῦ π. Γεωργίου Γκόλια, ἐγγάμου, ὁ ὁποῖος θά ἐνταχθεῖ στή χορεία τῶν ἀμίσθων Κληρικῶν τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Στήν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσήμανε ὅτι «ἡ δωρεά τῆς Ἱερωσύνης εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τοῦ Κυρίου μας, τοῦ Ὁποῖου τήν Ἱερωσύνη λαμβάνουμε καί τήν Ἐκκλησία ὑπηρετοῦμε». Ὁ κ. Ἰγνάτιος ζήτησε ἀπό τόν νέο Διάκονο νά κρατήσει τήν ἀπλότητα, πού τόν χαρακτηρίζει, ἐνῶ, λαμβάνοντας ἀφορμή ἀπό τή θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ζήτησε ἀπό τόν νέο Διάκονο νά μή διακρίνει ποτέ τοὺς ἀνθρώπους: «Ὁ Χριστός θεράπευσε ὅλους, μηδενός ἐξαιρουμένου. Θέλει ὅλοι νά ἔλθουν κοντά Του, γιά νά σωθοῦν. Γι' αὐτό κι ἐμεῖς ὀφείλουμε νά μὴν διαχωρίζουμε τοὺς ἀνθρώπους, ἂν θέλουμε νά εἴμαστε τοῦ Χριστοῦ». Ὁ Ποιμενάρχης μας παρατήρησε, ἐπίσης, ὅτι «ὁ Θεός μᾶς χάρισε τήν Ἐπιστήμη, πού θεράπευσε τή σωματική λέπρα. Ὅμως, παραμένει μιά

ἀκόμα πῶ ἐπικίνδυνη λέπρα, πού ὁ Χριστός θεράπευσε ἐπίσης. Τό μεγαλύτερο πρόβλημα ἐκείνων τῶν δύστυχων ἀνθρώπων ἦταν ὅτι ξεχώριζαν ἀπό τήν κοινότητα. Ἡ ἀρρώστια τοὺς κατέστησε ἀποβλήτους, τοὺς ἔθετε στό περιθώριο. Ὁ Χριστός, μέ τήν ἐπέμβασή Του, τοὺς ἀποκατέστησε στήν κοινότητα. Συχνά, στήν ἐποχή μας, διακατεχόμενοι ἀπό τήν πνευματική λέπρα πού εἶναι ἡ ἁμαρτία καί ὁ ἐγωισμός μας, διαχωρίζουμε τή στάση μας ἀπό τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά καί τόν Χριστό. Καλεῖσαι, λοιπόν, νά διακονήσεις μιά Ἐκκλησία πού δέν διαχωρίζει τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά πολλοί, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐγωισμοῦ, διαχωρίζουν τόν ἑαυτό τους μέσα στήν Ἐκκλησία. Αὐτός πού νιώθει ξεχωριστός μέσα στήν Ἐκκλησία, διαχωρίζει τόν ἑαυτό του ἀπό τοὺς ἄλλους. Ὅποιος πιστεύει ὅτι γνωρίζει καλύτερα ἀπό τοὺς ἄλλους τά πράγματα τῆς Ἐκκλησίας, διαχωρίζει τόν ἑαυτό του ἀπό τήν κοινότητα. Ὅποιος θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἀγιότερο μέσα στήν Ἐκκλησία, διαχωρίζεται ἀπό τόν Χριστό καί τήν κοινότητα, γιατί εἶναι θῦμα τοῦ ἐγωισμοῦ του, πού τόν κάνει νά πιστεύει ὅτι φυλάττει καλύτερα τοὺς Κανόνες, ὅτι ὑπερασπίζεται τήν πίστη, ἔχοντας πέσει ἤδη στήν παγίδα τοῦ διαχωρισμοῦ καί τοῦ διχασμοῦ». Ὁ νέος Διάκονος θά διακονεῖ στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Βόλου. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ Σεβασμιώτατος προεξείρισε σέ Οἰκονόμο τόν ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ π. Χρῆστο Ἀράπη.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΑΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΒΟΛΟΥ

Ποιμαντική επίσκεψη στο Μουσικό Σχολείο Βόλου, έξ' αφορμής της έορτης τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, πραγματοποιήσε (28/1) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιος, προσκεκλημένος τῆς Διευθύντριας κ. Ἀρετῆς Τζαννετοπούλου καί τοῦ Συλλόγου τῶν Καθηγητῶν. Ὁ Σεβασμιώτατος εἶχε πῖν εὐκαιρία νά συναναστραφεῖ μέ τούς μαθητές τῆς Γ' Λυκείου στό μεγάλο ἀμφιθέατρο τοῦ Σχολείου, ὅπου τόν προσφώνησε ἡ Διευθύντρια, ἐκφράζοντας πῖ μεγάλη χαρά καθηγητῶν καί μαθητῶν γιά τῖν πρόθυμη ἀνταπόκριση στήν πρόσκλησή της, ὅσο καί τῖν τιμή πού συνιστᾶ γιά τό Σχολεῖο ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ποιμενάρχου. Ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε γιά τῖν τιμητική πρόσκληση καί ἐξέφρασε πῖ χαρά του γιά τῖ δυνατότητα ἐπικοινωνίας μέ τούς μαθητές, ἐνῶ ἐπαίνεσε, γιά ἄλλη μία φορά, τῖν ἱστορία καί τῖν προσφορά τοῦ σχολείου στά ἐκπαιδευτικά καί πολιτιστικά πράγματα τοῦ τόπου μας. Ὁ κ. Ἱγνάτιος μίλησε στούς μαθητές χωρίς θέμα, ἐλεύθερα, καί μέ τῖν ἀμεσότητα πού τόν διακρίνει, παίρνοντας ἀφορμή ἀπό τῖν ἑορτή τῶν Προστατῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας, Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἐπισημαίνοντας τό ἐκκλησιαστικό ἔργο τους, πού ἀφορᾶ στή σύζευξη Ἑλληνισμοῦ καί Χριστιανισμοῦ, στήν ἀνυπέρβλητη κοινωνική τους προσφορά, καθώς καί στή διατήρηση καί διάσωση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, στήν ὅποια συνέγραψαν τά μεγάλα Θεολογικά τους ἔργα καί τῖν ὅποια κρατοῦμε ζωντανή στήν Λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Στή συνέχεια, μίλησε γιά τό ἀγαθό τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης καί τοῦ ἔρωτα, ὅπως τόν ἐννοεῖ ἡ Ἐκκλησία καί ἐξέφρασε τῖν συναντίληψή του στήν ἀγωνία τῶν παιδιῶν πού, κατά τά δύο τελευταῖα χρόνια, βιώνουν πολλές ἀνατροπές λόγω τῆς πανδημίας. Ἀκολούθησε ἐλεύθερος διάλογος, κατά τόν ὅποιο οἱ μαθητές ὑπέβαλαν ἐνδιαφέροντα καί κομβικά ἐρωτήματα, πού ἀφοροῦν σέ ἀρνητικά ἱερατικά παραδείγματα, πού βλέπουν, κατά καιρούς τό φῶς τῆς δημοσιότητας, στήν ἔννοια τοῦ Παραδείσου καί τῆς κολάσεως, στή στάση τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στήν πανδημία κ.ά. Στό τέλος τῆς συνάντησης, οἱ μαθητές προσέφεραν στόν Σεβασμιώτατο ἕνα ἱστορικό τόμο, σχετικό μέ τῖν Ἐπανάσταση τοῦ 1821, μέ ἀφορμή τά ὀνομαστήριά του, ἐνῶ ὁ Βυζαντινός χορός τοῦ Σχολείου, ὑπό τῖ διεύθυνση τοῦ Ὑποδευθυντοῦ κ. Εὐαγγέλου Παυλίδη ἔψαλε τό ἀπολυτίκιο τοῦ Ἁγίου Ἱγνατίου τοῦ Θεοφόρου καί τῖν φήμη τοῦ Ποιμενάρχου μας.

ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ ΝΕΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ

Στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Γεωργίου Βόλου λειτουργήσε (6/2) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιος, παρουσία ἱκανοῦ ἐκκλησιασματος, τηρουμένων τῶν μέτρων γιά τῖν προστασία τῆς δημόσιας υγείας. Στό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος, παίρνοντας ἀφορμή ἀπό τῖν Εὐαγγελική περικοπή, παρατήρησε ὅτι ὁ Χριστός «δέν περιορίζεται ἀπό σύνορα ἢ ἀπό τίς ἀνθρώπινες φυλές. Ἦρθε στόν κόσμο γιά ὅλους, εἶναι ὁ Μεσσίας ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁμως, ὁ Χριστός διδάσκει, παράλληλα, ποιά εἶναι ἡ πίστη πού σώζει τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ἐκεῖνη πού ἀποδεικνύεται ἔμπρακτα, πού ξεπερνᾶ τά ἐμπόδια τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος καί δέν κρίνει τούς ἀνθρώπους, παίρνοντας τῖ θέση τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά τόν πειρασμό πού καταβάλλει συχνά τούς Χριστιανούς, νά κατατάσσουν τούς ἀνθρώπους στόν Παράδεισο ἢ στήν κόλαση, κατά τό δοκοῦν. Ὁμως, ἡ κρίση εἶναι ἀποκλειστικό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἀπό ἐμᾶς ζήτησε νά μῖν κρίνουμε, γιατί θά κριθοῦμε, νά προσεγγίζουμε τούς ἀνθρώπους μέ ἀγάπη καί Ἐκεῖνον μέ πίστη, πού εἶναι προῖον ταπεινώσεως, ὑπομονῆς καί ἐπιμονῆς». Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος συνεχάρη τούς δύο νέους ἐφημερίους τοῦ Ναοῦ, Ἀρχιμ. Φιλοκτίμονα Σταμπούλο-Σαμαρά καί π. Γεώργιο Κορνοῦτο. Προεχείρησε δέ σέ Πνευματικό τόν π. Φιλοκτίμονα καί τοῦ εὐχέθηκε μέ φόβο Θεοῦ, ἀγάπη, διάκριση καί ταπεινώση νά ἐπιτελεῖ τό μέγιστο ἔργο τῆς Πνευματικῆς πατρότητας.

ΛΙΤΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΟΥ ΜΑΣ

Μέ λιτότητα καί ἱεροπρέπεια ἡ Ἐκκλησία τῆς Δημητριάδος ἐόρτασε καί φέτος τά ὀνομαστήρια τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας Μητροπολίτου κ. Ἱγνατίου, ἐπί τῖ ἑορτῇ τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱγνατίου τοῦ Θεοφόρου. Λόγω τῶν εἰδικῶν ὑγειονομικῶν συνθηκῶν, πού ἐπιβάλλει ἡ πανδημία ὁ Σεβασμιώτατος ἐπέλεξε νά ἐορτάσει δίχως τῖν παρουσία τοῦ λαοῦ μας, στέλλοντας σαφές μήνυμα συνέσεως καί προσοχῆς πρὸς ὅλους. Ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός τελέστηκε στό Ἱερό Παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Ζώνης, τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ξενοῦ τῆς Ἁλλῆς Μεριᾶς, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου, τόν ὅποιο πλαισίωσαν πνευματικά του παιδιά-στενοί του συνεργάτες. Τόν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Γραμματέας τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως καί Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρία Νέας Ἰωνίας Ἀρχιμ. Ἀμφιλόχιος Μῆλιος. Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς, ἡ Πανηγυρική Θεία Λειτουργία τελέστηκε στήν Ἱερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πηλίου, ἐν μέσῳ τῆς ἐκλεκτῆς Ἀδελφότητος, ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. κ. Ἱγνατίου. Τόν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Ἱεροκέρυκας Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου, ὁ ὅποιος μίλησε γιά τῖν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, κατά τῖ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Ἱγνατίου τοῦ Θεοφόρου. Ὁ ὁμιλητής εὐχήθηκε στόν Σεβασμιώτατο, ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Μοναστικῶν Ἀδελφοπύτων καί τοῦ εὐλογημένου λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Δημητριάδος, υγεία ἀδιάπτωτη καί δύναμη ψυχῆς, ὥστε νά συνεχίζει τό θεοφιλές ἔργο τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος, πού ὀδηγεῖ μέ ἀσφάλεια στήν ἐν Χριστῷ σωτηρία. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας τόν Σεπτό μας Ποιμενάρχη προσφώνησε καταλλήλως ἡ Ἦγουμένη τῆς Μονῆς Γερόντισσα Νικοδήμη, ἡ ὅποια μετέφερε τίς εὐχές τῆς Ἀδελφότητος καί τῖν εὐγνωμοσύνη της, καθότι, ὅπως ἐπεσήμανε, ὁ Σεβ. κ. Ἱγνάτιος εἶναι ἀληθινός πατέρας καί προστάτης ὄλων τῶν Μοναστικῶν Ἀδελφοπύτων τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ἀναπαύοντας, μέ τόν τρόπο αὐτό, τίς ψυχές τῶν μοναστῶν, οἱ ὅποιοι ἀπρόσκοπτα ἀφιερώνονται στά μοναχικά τους καθήκοντα. Στήν ἀντιφώνησή του ὁ Σεβασμιώτατος ἐξήγησε γιατί ἐπέλεξε τόν λιτό ἐορτασμό τῶν ὀνομαστηρίων του καί φέτος, «διότι δέν ἤθελα κανεῖς νά μπεῖ στό δίλημμα τῆς συμμετοχῆς ἢ ὄχι, ἐνῶ μέ τόν τρόπο αὐτό θέλω νά τιμήσω ὅλα τά Μοναστήρια μας, τά ὅποια ὑπεραγαπῶ καί ὑπερασπίζομαι, γιατί κοσμοῦν τῖν Τοπική μας Ἐκκλησία». Ἐξέφρασε πῖ χαρά του γιά τόν Ἱερό Κλῆρο τῆς Μητροπόλεώς μας, μνημόνευσε τούς Ἱεροψάλτες, τά στελέχη τῶν ἐνοριῶν, τούς ἐθελοντές, τόν λαό καί τούς ἄρχοντες τοῦ τόπου γιά τῖν πληθωρική πρὸς τό πρόσωπό του ἀγάπη καί ἐπανελάβε ὅτι «θά συνεχίσουμε νά εἶμαστε διάκονοι τῆς ἐνότητος, πού θέλουμε νά κυριαρχεῖ στόν τόπο μας, γιατί εἶναι μέγιστο δῶρο». Μνημόνευσε, ἐπίσης, τούς ἀσθενεῖς τῆς πανδημίας καί ἐπανελάβε τῖν ἐμπιστοσύνη του στούς ἐπιστήμονες: «Κηρύξαμε τῖν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, λειτουργήσαμε Συνοδικά καί θά φέρουμε μέχρι τέλος τόν ἀγώνα». Εὐχαρίστησε τῖν Ἀδελφότητα γιά τῖν ὑποδειγματική στάση της τῖν περίοδο τῆς πανδημίας καί δόξασε τόν Θεό, διότι καμία ἀπώλεια δέν καταγράφηκε μεταξύ τῶν μοναστικῶν μας Ἀδελφοπύτων.

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΕ ΔΥΟ ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ

Τή μνήμη τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καί Προστατῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τίμησε (30/1) ἱεροπρεπῶς ἡ τοπική Ἐκκλησία τῆς Δημητριάδος. Ἐπίκεντρο τοῦ ἑορτασμοῦ ἦταν ὁ Ἱερός Ναός Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βόλου, ὅπου τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Κατά τή διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας, τελέστηκε ἀρτοκλασία ὑπέρ υγείας τῶν Ἐκπαιδευτικῶν τῆς ἐπαρχίας μας καί μνημόσυνο ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν κεκοιμημένων Ἐκπαιδευτικῶν. Στό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε, μεταξύ ἄλλων, ὅτι «δέν μπορεῖ νά υπάρξει Παιδεία χωρίς πρότυπα. Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες εἶναι ὑπόδειγμα φωτός... Πρέπει, σήμερα, νά ἀναβαπτιστοῦμε στό πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων, καθώς ἡ Παιδεία μας ἔχει χάσει τό ὄραμά της καί ὅλα γίνονται ἐπιφανειακά, ἀκολουθώντας τό ρεύμα τῆς ἐποχῆς καί τή σύγχρονη ἐκκοσμίκευση... Ἄν ἀκόμα διασώζεται ἡ Παιδεία, ὀφείλεται στό ἔργο ξεχωριστῶν προσωπικοτήτων, πού δέν λειτουργοῦν ὡς ἐπαγγελματίες τῆς ἐκπαίδευσης, ἀλλά διδάσκουν ἤθος καί διασώζουν αὐτό πού ζήσαμε ἐμεῖς καί οἱ πατέρες μας, τόν δάσκαλο ὡς ὑπόδειγμα ζωῆς καί ὄχι ἀπλῶς ὡς πάροχο ξερῶν καί ἀνούσιων γνώσεων». Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε τιμητική ἐκδήλωση γιά δύο καταξιωμένους παλαιμάχους Ἐκπαιδευτικούς, τή Φιλόλογο-Καθηγήτρια κ. Ἀλίκη Μούτου καί τόν Δάσκαλο κ. Νικόλαο Διαμαντάκο. Εἰς ἀμφοτέρους ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνατίος ἀπένευε τήν Ἀνώτατη Τιμητική Διάκριση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος. Γιά τό ἐκπαιδευτικό ἔργο καί τήν προσωπικότητα τῆς κ. Μούτου μίλησε ἡ Φιλόλογο-Καθηγήτρια κ. Ἐλένη Παπαδημητρίου-Μακρή. Ἡ ἴδια ἡ κ. Μούτου εὐχαρίστησε γιά τή μεγίστη τιμή καί, μεταξύ ἄλλων, σημείωσε: «Πορευτικά σπίν ἐκπαιδευτική μου ζωή σεμνά καί ταπεινά καί ὑπηρετῶσα τήν πατρίδα μου στό πρόσωπο τῶν παιδιῶν της, τῶν μαθητῶν μου. Δέν ἀπέβλεπα ποτέ σέ καμία ἀναπόδοση καί τώρα καταθέτω τή μαρτυρία μου ὅτι ἔκανα τό χρέος μου». Γιά τό ἐκπαιδευτικό καί συγγραφικό ἔργο, καθώς καί τήν προσωπικότητα τοῦ κ. Διαμαντάκου, μίλησε ὁ Δάσκαλος κ. Πασχάλης Δήμου, Διευθυντής τοῦ 30οῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Βόλου. Ὁ κ. Διαμαντάκος, στόν σύντομο χαιρετισμό του, εὐχαρίστησε τόν Σεβ. Ποιμενάρχη μας γιά τήν ὑψίστη τιμή καί, μεταξύ ἄλλων, παρατήρησε: «Ἡ ἀποδιδόμενη τιμή ἀποτελεῖ τρανή ἀπόδειξη τιμῆς, ἐκ μέρους τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ προσφερόμενου ἐκπαιδευτικοῦ ἔργου, ἐνῶ δέν περιορίζεται στόν ἐκάστοτε τιμώμενο ἀλλά ἔμμεσα ἐπεκτείνεται σέ ὅλους τούς ἐκπαιδευτικούς». Τήν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβ. κ. Ἰγνατίος, ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι «τούς τιμηθέντες ἐκπαιδευτικούς προβάλλουμε ὡς πρότυπα καί στό πρόσωπό τους τιμοῦμε ὅλους τούς συναδέλφους τους, ὡς ἕνα ἐλάχιστο «εὐχαριστῶ» στά πρόσωπα αὐτά πού ἔχουν σφραγίσει τή ζωή μας. Δέν ὑπῆρξαν ἐπαγγελματίες ἐκπαιδευτικοί ἀλλά ἔκαναν ἔργο ζωῆς αὐτό πού ἀγαποῦσαν».

14 ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

Τήν ἐπέτειο τῆς ἐκδημίας τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου τίμησε καί φέτος ἡ Ἐκκλησία τῆς Δημητριάδος, μέ ἀφορμή τή συμπλήρωση δεκαεσσάρων ἐτῶν ἀπό τόν θάνατό του, καταθέτοντας τήν ἀδιάπτωτη εὐγνωμοσύνη της στόν ἐπί εικοσιτέσσερα ἔτη Πατέρα καί Ποιμενάρχη της. Στόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Βόλου τελέστηκε (28/1) ἡ Θεία Λειτουργία καί ἀκολούθησε Ἀρχιερατικό Μνημόσυνο, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσήμανε ὅτι ὁ Μακαριστός Χριστόδουλος «σφράγισε μέ τό ἔργο του τήν ἱστορία τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, ἐνῶ ὡς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἄφησε ἰσχυρές παρακαταθήκες σέ ὅλους μας. Μᾶς δίδαξε τί σημαίνει νά ὑπηρετεῖ κανεῖς τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέ πνεῦμα θυσίας, προσφοράς καί ἀνιδιοτέλειας, ὅπως ὁ ἴδιος ἔπραξε μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του. Μᾶς ἔδειξε τόν δρόμο τῆς σύνεσης, μᾶς δίδαξε τήν ἀγάπη γιά τήν πατρίδα, τήν ἱστορία, τούς προπάτορες μας, ἀλλά καί τό καθῆκον γιά τόν λαό καί τό μέλλον τοῦ τόπου. Οἱ παλαιότεροι τόν γνώρισαν καί τούς γνώριζε τόν καθένα μέ τό ὄνομά του. Οἱ νεώτεροι ἀκοῦν τί σημαίνει ἡ παρουσία του καί ἐμεῖς ἐλπίζουμε, μέ τίς δικές του εὐχές, νά φανοῦμε ἀντάξιοι καί νά βαδίζουμε στά βήματά του, κρατώντας ζωντανή τήν τοπική μας Ἐκκλησία».

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Στόν Ἱερό Ναό Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βόλου λειτούργησε τήν Κυριακή τῶν Ἀπόκρεω ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνατίος, συλλειτουργοῦντος τοῦ Ἐπισκόπου Ὀλβίας κ. Ἐπιφανίου. Στό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε, μεταξύ ἄλλων, στίς πολεμικές συγκρούσεις σπίν Οὐκρανία: «Πονάει ἡ καρδιά μας γιά τήν εἰρήνη πού χάνεται τοῦτες τίς μέρες, γιά τίς ζωές πού χάνονται. Κι ἂν σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι ἀντιμάχονται αὐτοῖ πού πιστεύουν στόν Χριστό κι ἐκεῖνοι πού ὀδηγοῦν σέ μία παγκόσμια κρίση καί ἀναταραχή εἶναι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, τότε ὁ πόνος εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερος, γιατί χύνεται αἷμα ὁμοδόξων ἀδελφῶν, πού μέχρι χθές προσεύχονταν στούς ἴδιους Ναούς καί σήμερα στέκονται ὁ ἕνας ἀπέναντι στόν ἄλλον. Ὅλα αὐτά σημαίνουν ὅτι θά κληθοῦμε νά συναντήσουμε τόν Χριστό στόν ἀναγκαζόμενο ἀδελφό γιά ἄλλη μία φορά. Πρέπει νά ἔρθουμε συμπαραστάτες, ἀλληλέγγυοι, νά σταθοῦμε στόν πόνο τῶν ἀνθρώπων, ἔχοντας ἐπίγνωση πῶς, ἂν θέλουμε νά ζήσουμε τήν Ἀνάσταση σπίν ζωῆς μας, πρέπει νά Τόν συναντήσουμε στό πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ μας, πού παλεύει γιά τήν ἐλευθερία καί τήν ἀνεξαρτησία του, γιά τά δῶρα τοῦ Θεοῦ, πού τά ἀνθρώπινα συμφέροντα καταπατοῦν». Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας τελέστηκε τό διετές Μνημόσυνο τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Καλλινίκου, πνευματικοῦ Πατρός τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας. Ἀναφερόμενος στό πρόσωπο τοῦ ἀειμνήστου Ἱεράρχου, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στούς πνευματικούς του δεσμούς μέ τόν ἴδιο καί τόν Μακαριστό προκατόχου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, καθώς ἀμφοτέροι ὑπῆρξαν πνευματικά του τέκνα, ἀλλά καί σπίν ἀγάπη του γιά τόν Βόλο καί τή Μητρόπόλῃ μας. «Μᾶς ἀνέθρεψε ἐν Χριστῷ καί μᾶς ἔδωσε ὅ,τι κατέχομε ὡς ἱερά παρακαταθήκη».

ΣΤΙΣ ΣΠΕΤΣΕΣ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Στις Σπέτσες βρέθηκε τό διήμερο 2-3/2 ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος, προσκεκλημένος του οικείου Ποιμενάρχου, Μητροπολίτου Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης κ. Έφραίμ, προκειμένου να συμμετάσχει στην Πανήγυρη των τριών Σπετσιοτών Νεομαρτύρων Νικολάου, Ιωάννου και Σταματίου, με άφορμή τή συμπλήρωση 200 ετών από τό μαρτύριό τους. Ό Σεβασμιώτατος προεξήρχε τής πανηγυρικής Θείας Λειτουργία στον Ίερό Ναό των Νεομαρτύρων, συλλειτουργούντων των Σεβ. Μητροπολιτών Λήμνου και Άγίου Εύστρατίου κ. Ίεροθέου και Ύδρας κ. Έφραίμ. Στο κήρυγμά του ό Σεβασμιώτατος ευχαρίστησε τόν οικείο Ποιμενάρχη για τήν τιμή τής προσκλήσεως, «νά γίνουμε προσκυνητές των Νεομαρτύρων... στα πρόσωπά τους κλείνει, ουσιαστικά ό κύκλος των Νεομαρτύρων τής Τουρκοκρατίας, στους οποίους ή Έκκλησία τής Ελλάδος αφιέρωσε τό έπετειακό έτος 2021». Ακολούθως, αναφέρθηκε στή σημασία των έορταζομένων Νεομαρτύρων στή ζωή μας. Ή πρώτη αναφορά άφορούσε στό Αιγαίο μας, γι' αυτό, ζήτησε από τόν παρόντα Ύφυπουργό Ναυτιλίας νά μεταφέρει στό προσωπικό του Λιμενικού Σώματος «τήν εύγνωμοσύνη μας, γιατί τά τελευταία χρόνια δίνουν τή μεγάλη μάχη για τή διάσωση ανθρώπινων ζωών. Στα πρόσωπα αυτών των δυστυχισμένων ανθρώπων θά βλέπουμε πάντοτε τή ζωντανή εικόνα του Θεού». Στή συνέχεια, παρατήρησε πόσο σημαντικό είναι «ώς Έλληνες νά μπορούμε ν' ανταποκρινόμαστε στις ανάγκες τής εποχής. Αυτό πού ένώνει, πάντα, τούς Έλληνες όπου γής είναι ή Όρθόδοξη πίστη μας. Γι' αυτό πρέπει νά διδάσκονται τά παιδιά μας ποιων μαρτύρων και ήρώων είναι άπόγονοι. Και μή ξεχνάμε ότι ό δικασμός είναι ό μεγάλος μας κίνδυνος. Σ' αυτόν όφείλεται ή Μικρασιατική καταστροφή, τά 100 χρόνια από τήν όποία θά τιμήσουμε φέτος. Ό δικασμός τής Αθήνας έφερε τήν καταστροφή στή Μικρά Ασία. Και σήμερα κινδυνεύουμε από τόν δικασμό και προσευχόμαστε για νά τόν αποφύγουμε. Όποτε δικαστικάμε, χάσαμε τά δικάιά μας. Όταν είμαστε ένωμένοι, κερδίζουμε, επιτελούμε θαύματα και μās θαυμάζει όλος ό κόσμος. Δέν πρέπει έπί ούδενί νά δικαστούμε, νά χάσουμε τό εκκλησιολογικό μας φρόνημα και τήν πίστη μας και νά διαιρεθούμε. Πρέπει νά μείνουμε ένωμένοι, στην εποχή τής πανδημίας και σ' ένα περίγυρο πού μονίμως μās άπειλεί. Οί Νεομάρτυρες μās έδειξαν τόν δρόμο!».

ΕΚΔΗΜΙΕΣ ΙΕΡΕΩΝ ΜΑΣ

Τρεις Κληρικοί τής Τοπικής μας Έκκλησίας έφυγαν από τή ζωή μέσα στον Φεβρουάριο. Τήν 1η Φεβρουαρίου έκοιμήθη ό π. Κωνσταντίνος Δούκας, τ. έφημέριος του Ίερου Ναού Ζωοδόχου Πηγής Βυζίτσας, σε ηλικία 67 ετών. Ό εκλιπών Ίερέυς γεννήθηκε στή Βυζίτσα τό 1955, όπου ολοκλήρωσε τίς έγκύκλιες σπουδές του, ένω φοίτησε και στό Μέσο Έκκλησιαστικό Φροντιστήριο Βόλου. Διάκονος και Πρεσβύτερος χειροτονήθηκε από τόν Μακαριστό Μητροπολίτη Δημητριάδος και μετέπειτα Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, τό 1978 και τοποθετήθηκε έφημέριος Βυζίτσας μέχρι και τήν άποσύρσή του από τήν ένεργό ύπηρεσία, τό 2017, για λόγους υγείας. Ό π. Κωνσταντίνος πρωτοστάτησε στην άνακαίνιση του πληγωμένου από τούς σεισμούς Ναού του χωριού του, ένω ύπηρετησε με άυταπάρνηση τό ιερό Θυσιαστήριο, καθ' όλη τή διάρκεια τής ιερατικής του διακονίας. Ήταν έγγαμος και υπερπολύτεκνος πατέρας έννεα τέκνων και παππούς πολλών έγγονων. Στις 9/2 έκοιμήθη ό καταξιωμένος και άξιοσέβαστος Πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Καππαδούκας σε ηλικία 87 ετών. Ό π. Δημήτριος γεννήθηκε στή Γλώσσα Σκοπέλου τό 1935 και άποφοίτησε από τό 1ο Γυμνάσιο άρρένων Βόλου και τό Έκκλησιαστικό Φροντιστήριο Βόλου. Διάκονος και Πρεσβύτερος χειροτονήθηκε τό 1961 από τόν τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος κυρό Δαμασκνό. Τά έτη 1974 και 1983, άντιστοίχως, έλαβε από τόν Μακαριστό Ποιμενάρχη μας και μετέπειτα Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, τό χάρισμα τής Πνευματικής Πατρότητας και τό όφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου. Ύπηρετησε, κατά σειρά, στον Ίερό Ναό Κοιμήσεως τής Θεοτόκου Προμυρίου και Άγίου Δημητρίου Άγίου Λαυρεντίου Πηλίου, όπου διέπρεψε και ως υπεύθυνος του ιερού Προσκυνηματος του Άγίου Αποστόλου του Νέου. Ύπηρεξε Κληρικός άπλός, εύπροσήγορος, ταπεινός και αγαπτικός προς όλους, άληθινός πατέρας, με πνεύμα θυσιαστικό, φιλόθεο και φιλάγιο. Ως έφημέριος στον Άγιο Λαυρέντιο, υπήρξε τό ακλόνητο στήριγμα και ό άκάματος έργατης των κατασκηνώσεων τής Τοπικής μας Έκκλησίας, λειτουργώντας ως συμπαραστάτης των στελεχών και των κατασκηνωτών, δίδοντας λαμπρό παράδειγμα φιλόστοργου λευίτου. Ό π. Δημήτριος άποσύρθηκε τό 2001 από τήν ένεργό ύπηρεσία, έχοντας συμπληρώσει 40 χρόνια καρποφόρου ιερατικής διακονίας. Τό 2003, ό Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ίγνάτιος, αναγνωρίζοντας τή μεγίστη προσφορά του στην Τοπική μας Έκκλησία, του άπένευσε τήν Άνώτατη Τιμητική Διάκριση τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος, τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος. Στις 21/2 έκοιμήθη ό π. Ιωάννης Κακαζιάνης, έφημέριος του Ίερου Ναού Άγίου Αθανασίου Σταγιατών, σε ηλικία 62 ετών. Γεννήθηκε τό 1960 στον Ριζόμυλο και χειροτονήθηκε Διάκονος και Πρεσβύτερος τό 1992 από τόν Μακαριστό Ποιμενάρχη μας και μετέπειτα Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Ύπηρετησε διαδοχικά, στους Ίερούς Ναούς Άγίας Παρασκευής Κοκκωτών, Άγίας Τριάδος Τρικεριού και Άγίου Αθανασίου Σταγιατών. Ήταν έγγαμος, πατέρας τριών τέκνων και παππούς τριών έγγονων.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΝΕΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΣΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟ

Τόν Σεβ. Ποιμενάρχη μας κ. Ίγνάτιο έπισκεφθηκε έθιμοτυπικώς, στό γραφείο του, στό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας ό νέος Διοικητής τής Πυροσβεστικής Ύπηρεσίας Βόλου Άντιπύραρχος κ. Νικόλαος Ίερεμίας, έπί τή αναλήψει των καθηκόντων του. Τόν κ. Ίερεμία συνόδευαν ό Διοικητής Π.Υ. Μαγνησίας Πύραρχος Γεώργιος Βλόντζος και ό Πυραγός κ. Άπόστολος Μπαλτάς. Κατά τήν συνάντηση, ό Σεβασμιώτατος συνεχάρη τόν νέο Διοικητή για τά τήν άνάληψη των καθηκόντων του και εξέφρασε, για άλλη μία φορά, τήν εκτίμηση του ίδιου και τής Τοπικής μας Έκκλησίας προς τό προσωπικό τής Π.Υ. Βόλου, ή συνεργασία με τό όποιο είναι εξαιρετική. Ευχήθηκε, επίσης, καλή δύναμη στην νέα αντιπυρική περίοδο, πού είναι πρό των πυλών. Από τήν πλευρά του ό κ. Ίερεμίας ζήτησε τήν ευχή του Ποιμενάρχου μας για τά νέα του καθήκοντα και εξέφρασε τόν σεβασμό του ίδιου και όλης τής Ύπηρεσίας στην Τοπική μας Έκκλησία και τήν διάθεση για τήν καλύτερη δυνατή συνεργασία.

Οἱ βόμβες τοῦ ἰσχυροῦ: Πόνος, ὀρφάνια, προσφυγιά, θάνατος!

Μέ αισθήματα βαθύτατης θλίψης καί ἀποτροπιασμοῦ ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου παρακολουθεῖ τήν τραγωδία πού διαδραματίζεται στήν Οὐκρανία. Χωρίς νά εἶναι ὁ πρῶτος καί μοναδικός πόλεμος πού συνιστᾷ ὡμή παραβίαση κάθε ἔννοιας δικαίου καί πού στερεῖται ἀπό κάθε ἠθική νομιμοποίηση, ὁ συγκεκριμένος αὐτή τή στιγμή ἀπαιτεῖ ἀπό μᾶς τήν ἠθική του καταδίκη ὄχι μόνο γιά τά ἀπάνθρωπα ἀποτελέσματά του, ἀλλά καί γιατί σ' ἓνα μεγάλο βαθμό ἀρθρώνεται θεωρητικά πάνω στή θεολογικῶς καταδικαστέα ἰδεολογία τοῦ «Ρωσικοῦ κόσμου», ἀποτελώντας ἕναν ἀκόμη πικρό καρπό τοῦ ἀπολυταρχικοῦ καθεστώτος τῆς Ρωσίας. Τίς ἡμέρες αὐτές, οἱ βόμβες τοῦ ἰσχυροῦ βεβηλώνουν τά γενέθλια χώματα τῆς σλαβικῆς Ὁρθοδοξίας καί τά ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Δνείπερου, ὅπου βαπτίσθηκαν πρῖν ἀπό χίλια καί πλέον χρόνια οἱ Ρῶς. Τά ὄπλα στέλνουν στόν θάνατο ἀθώους, δημιουργοῦν πόνο, ὀρφάνια καί τεράστια κύματα προσφύγων.

Διατηρώντας ἀπό μακροῦ χρόνου στενές σχέσεις μέ οὐκρανικά ἀκαδημαϊκά ἴδρύματα, θεολόγους, κληρικούς καί πιστούς, ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν ἀγωνιᾷ γιά ἀγαπημένα της πρόσωπα πρὸς τά ὁποῖα ἐκφράζει τήν ἀμέριστη ἀλληλεγγύη καί συμπα-

ρτικό δηλώνει ὅτι θά συνεχίσει νά στηρίζει θεολογικά, ἐκπαιδευτικά, ἀλλά καί ἐπικοινωνιακά, μέ τίς μικρές της δυνάμεις τή χειμαζόμενη ἀπό τόν πάνοπλο, καί κατά κόσμον ὑπέρτερο, εἰσβολέα, Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας. Εἶθε ἡ ἐπίγνωση τοῦ κοινοῦ κινδύνου νά ὀδηγήσει στήν ὑπέρβαση τῶν σχισμάτων καί στήν ἐμβάθυνση τῆς ἐνότητας τῆς οὐκρανικῆς Ὁρθοδοξίας.

*Τίς ἡμέρες αὐτές,
οἱ βόμβες τοῦ ἰσχυροῦ βεβηλώνουν
τά γενέθλια χώματα
τῆς σλαβικῆς Ὁρθοδοξίας
καί τά ὕδατα τοῦ ποταμοῦ Δνείπερου,
ὅπου βαπτίσθηκαν
πρῖν ἀπό χίλια καί πλέον χρόνια οἱ Ρῶς...*

ράστασή της. Ἐξ ἴσου ἀλληλέγγυα στέκεται ἡ Ἀκαδημία καί πρὸς τίς διωκόμενες φωνές ἐντός τῆς Ρωσίας, προερχόμενες ἀπό κληρικούς καί λαϊκούς, πού μέ τόλμη, χριστιανική αὐταπάρνηση καί προσωπική διακινδύνευση καταγγέλλουν τό ἔγκλημα πού συντελεῖται στήν Οὐκρανία. Οἱ φωνές αὐτές ὑπενθυμίζουν ὅτι ἡ Ρωσία εἶναι χώρα ἀμέτρων Ἁγίων καί μεγάλων μορφῶν τῆς θεολογίας, τῆς τέχνης καί τῶν γραμμάτων, χωρίς τίς ὁποῖες ὁ εὐρωπαϊκός πολιτισμός θά ἦταν ἀδιανόητος. Ἡ πατρίδα τους ἀξίζει ἕνα καλύτερο, δημοκρατικότερο καί γνήσια χριστιανικό μέλλον.

Ἡ Ἀκαδημία προσεύχεται γιά τήν ἄμεση κατάπαυση τοῦ πυρός καί τήν εἰρήνευση. Ὦντας τό πρῶτο θεολογικό ἴδρυμα τῆς Ἑλλάδος πού δεξιόθηκε Οὐκρανοῦς κληρικούς καί θεολόγους τῆς νεοσύστατης Ἀγιοτάτης Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας, ἐκφράζει τήν ἀγάπη καί τή συναντίληψή της πρὸς τόν Μακαριώτατο Προκαθήμενό της κύριο Ἐπιφάνιο, ἀλλά καί πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῆς ἐν Οὐκρανία παρουσίας τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, καθώς καί πρὸς κάθε ἐν γένει διωκόμενο ἢ κινδυνεύοντα, καθώς καθῆκον μίας ἀξίας τοῦ ὀνόματος χριστιανικῆς θεολογίας εἶναι, πέρα ἀπό γεωπολιτικούς ὑπολογισμούς καί συγκρούσεις, νά στέκεται στό πλευρό τοῦ κάθε ἀδύναμου. Μέ βάση αὐτό τό σκε-

Συνάμα, ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου καλεῖ τόν Μακαριώτατο Πατριάρχη Μόσχας κ. Κύριλλο νά ἀρθεῖ, ἔστω καί τώρα, στό ὕψος τῶν περιστάσεων, ὄχι μόνο ἀσκώντας τήν ἐπιρροή του στόν Ρῶσο Πρόεδρο γιά τόν ἄμεσο τερματισμό τοῦ πολέμου, ἀλλά καί ἐν γένει ἀσκώντας τήν προφητική λειτουργία πού αὐτονότως ἀναμένει κανεῖς ἀπό τόν Πρωθυεράρχη Ἐκκλησίας μέ ἰστορία πλήθους Ἁγίων πού ἀντιτάχθηκαν ἀποφασιστικά στήν ἀδικία καί τήν τυραννία. Οἱ καιροί οὐ μενετοῖ.

Ἐξάλλου, μπροστά στήν ἀσύλληπτων διαστάσεων παγκόσμια αὐτή κρίση ἀναμένουμε ἀπό τή Ρωσική Ἐκκλησία νά σταματήσει τίς ἐνέργειες πού δικάζουν τόν ὀρθόδοξο κόσμο, στίς ὁποῖες πρωτοστατεῖ ὁ Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ κ. Ἰλαρίων, μέ τή συστηματική πολεμική ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, πίν πέρα ἀπό κάθε ἔννοια Κανονικοῦ Δικαίου εἰσβολή στό κανονικό ἔδαφος τοῦ παλαιόφατου Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, καθώς καί τή θεολογικά προβληματική ὑπεράσπιση τῆς θεωρίας τοῦ δικαίου πολέμου. Μία Ἐκκλησία μαρτύρων καί φιλόανθρωπος μαρτυρίας ὀφείλει νά ἀνθίσταται στήν πολιτική της ἐργαλειοποίηση, νά δίνει τή μαρτυρία τῆς συμφιλίωσης καί τῆς καταλλαγῆς. Σέ ἀντίθετη περίπτωση δυσφημεῖται στά μάτια ὄλου τοῦ κόσμου τό ὀρθόδοξο ἦθος καί διασπᾶται, ἴσως ἀνεπανόρθωτα, ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ κοινή μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας στήν οἰκουμένη.

Εἶθε ἡ ἀρχή τῆς πορείας τῆς ὀρθόδοξης χριστιανοσύνης πρὸς τή Μεγάλη Τεσσαρακοστή καί τό Πάσχα, πρὸς τήν κορύφωση τῆς συνάντησης μέ τόν Ἐσταυρωμένο καί Ἀναστάντα Κύριο τῆς Ζωῆς, νά ἐπισπεύσει καί τό τέλος τῆς ἀνίερης πανηγύρεως τοῦ θανάτου στά χώματα τῆς Οὐκρανίας, πού βᾶφονται μέ τό αἷμα ἀδελφῶν. ●